Mājas Draugs

3. GADS OKTOBRIS, 1952 10./31./NR.

Mākslinieka ANSA BERZIŅA zīmējums 2.Korint.9.nod.10.pantam.

MĀCĪTĀJS OSVALDS GULBIS

MŪSU MĀTE

(TICĪBAS ATJAUNOŠANAS SVĒTKOS)

MĒS runājam par savu baznīcu kā par savu garīgo māti. Un tāda tā arī ir. Bērnam vajaga mātes. Kad viņš ir priecīgs, māte ir pirmā, kam tas jāpastāsta, un kad viņš noskumis, apbēdināts, kad pārestība notikusi un sirsniņa pilna, kas cits? - taču māte ir tā, pie kuŗas bērns ies remdēties! Ar laiku, protams, bērns kļūst neatkarīgāks, viņam mātes gādība, atbalsts un padoms vairs nešķiet un arī nav tik nepieciešams. Dažreiz viņam pat šķiet, viņš esot māti pāraudzis. Viņš esot gudrāks, viņš pats visu zinot labāk. Nu viņam esot "acis atvērušās". Nu viņš esot liels un darīšot, kā pašam patīk. Viņam māte vairs neesot vajadzīga. Bet mātei ir vajadzīgs viņš. - Mūsu baznīcai mēs esam vajadzīgi, un lai kā mēs maskētos, mēs nesam savas garīgās mātes vaibstus savā garīgajā sejā; lai cik lieli izauguši, mēs viņai tomēr esam tikai bērni. Un no šīm mātes un bērna attiecībām mums neizkļūt! Vai nu to atzīstam, vai nē - mūsu baznīca mūs ir izauklējusi un nebeidz rūpēties par mums arī tagad, kā prasdama un cik varēdama. Mēs piedzimām kristīgā ģimenē, mūsu vecāki mūs sūtīja kristīgā skolā, mēs dzīvojam - un esam atzinuši, ka varam dzīvot tikai kristīgā zemē. Visskaistākā un bagātākā zeme pasaulē ar visām savām druvām, birzīm un pakalniem nevar paēdināt un iepriecināt vienu pašu izsalkušu un apmaldījušos cilvēka bērnu, ja šajā zemē neaug koks, kuŗā nometies Dieva gara balodis. Tāda ir mūsu māte, kā zelta koks ar zelta putnu galotnē. Nocērtiet koku, un zelta putnam vairs nebūs kur uzmesties. Viņš pacelsies spārnos, un zelta gaisma izdzisīs. "Tumsība apklās zemi un krēslība - ļaudis." Ne par velti mūsu tautas dziesma saka, ka māte ir tā, kas iecelj saulītē. 31. oktobris, mūsu Ticības atjaunošanas svētki, ir viņas dzimumdiena. Tad viņa allaž atceras vecus laikus - 435 gadi jau pagājuši, kopš mūks Mārtiņš Luters 95 tezēs pasludināja viņas dzimšanu, - un mēs, viņas stāstā klausīdamies un bijušo laiku grūtības tiktikko vairs spēdami iedomāties, acis pametam pa labi un pa kreisi. Tur ir mūsu mātes abas vecākās māsas. Mūsējā ir tā jaunākā, pastarīte.

Katoļu baznīca no visām trim māsām, bez šaubām, ir tā vecākā. Viņa ir valdniece. Purpura togu salīkušajiem pleciem uzmetusi, karalienes kroni sirmajā galvā un lūpas sakniebusi, viņa sēž savā valdnieces tronī līdzīga akmenim. Šad un tad kāds galminieks klusi pieiet un sakārto viņas togas krokas, šad un tad kāds kaŗa vadonis, dažreiz pat gadu desmitus iepriekš audienci izlūdzies, uz viena ceļa nometies, piesprauž viņas tērpam jaunu dimanta saktu un, atkarībā no laikmeta un apstākļiem, ziņo par jaunām uzvarām jeb zaudējumiem... Mainās galminieki, mainās gadu simteņi, bet viņas akmens sejā nepakustas pat vaibsts. Viņa ir valdniece, un viņas bērni - viņas pavalstnieki. Pat pie viņas pils durvīm pirkstus svētītā ūdenī iemērkuši, matus saglauduši un uzvalkus sakārtojuši, viņi neuzdrīkstas viņai tuvoties. Zemu paklanījušies, viņi pacietīgi paliek gaidot pie durvīm. Gan jau māte caur saviem kalpiem viņiem pateiks, kas tai sakāms. Viņu māte ir valdniece, un viņi savu māti bīstas. Bet ja nu kādam tos izdotos pārliecināt, ka nav ko bīties, ka nevajaga bīties?...

Par savu vecāko māsu stipri jaunāka, tomēr divreiz vecāka par mūsu māti, ir Pareizticīgā baznīca. Viņa ir skaista, un viņai ir skaisti tērpi. Valdnieces talanta viņai nav. Viņa savas dienas pavada buduārā pie spoguļa. Tur ir gleznas un sveces dimanta lukturos, un viņas matos vīsdama smaržo roze... Viņas bērni viņā raugās kā brīnumā. Bet ja nu zaglis ielaužās un mātei skaistos tērpus nozog, ja izdziest sveces lukturos?...

Un mūsu māte? Velti viņu meklēt pilī vai buduārā. No visām trim viņa, kā šķiet, visvairāk līdzīga tai sievai, kuŗa savu grasi pazaudējusi (Lk. 15, 8 sek.), sveci aizdedzinājusi, mēž visu māju, rūpīgi meklēdama, līdz kamēr tā to atrod. Mēs varam bez kādām bailēm pie viņas pieiet un viņu apkampt, viņai jautāt visu, kas vien ienācis prātā un, ja tas mums šķiet pareizi, pat viņu pamācīt. Taisnība, dažreiz viņa gan sadusmojas, atglaudusi atrisušo matu pielupu no pieres, krata ar mitrās rokas pirkstu, bet tas jau tikai tā, sist jau viņa nesitīs, to mēs zinām ļoti labi. Viņa mīl daudz runāt. Viņai ir jauka balss. Viņa zina daudz skaistu dziesmu. Un tas jaukākais - to varbūt mēs dažreiz pat neesam pamanījuši, viņai ir laba mātes sirds. Vai mēs viņu bīstamies? Nedomāju. Vai mēs viņu apbrīnojam? Laikam arī ne visai. Un prasīt, vai mīlam, jau laikam būtu par daudz prasīts. Bet mēs viņu cienam. Un tur mums ir daudz iemeslu. Kaut vai tās lielās brīvības dēļ, ko viņa mums devusi.

Reformācijas laikmets ir "mēšanas un meklēšanas" laiks. Šai laikā dzimusi, mūsu māte tad nu arī ir palikusi nemitīga mēzēja un meklētāja - ar sveci vienā un ar slotu otrā rokā. Tādu mēs viņu cienam, un tādai viņai arī jāpaliek. Varbūt tāpēc arī tas šķietamais sajukums, varbūt tāpēc Protestantiskajā baznīcā tikdaudz dažādo novirzienu, tāpēc ka tik cītīgi un neatlaidīgi tiek meklēts. Par lielu kārtību tas, zināms, neliecina. Bet labāk ir meklēt un atrast pazaudētu grasi, kā pazaudēt veselu karaļvalsti. Katram bērnam viņa paša māte, protams, ir tā tuvākā, un tāpēc, varbūt, visi mums nepiekritīs. Mums tomēr šķiet, ka nākotne pieder mūsu mātei - mūsu evaņģeliskajai luteriskajai baznīcai. Viņa vēl ir jauna. Rosīga kā dažreiz čakla nama māte. Viņa nedraud un nebiedē, jo kur ir draudi, tur agrāk vai vēlāk rodas pretestība. Un lai cik spēcīga mātes roka, Dieva rīksti tā tomēr cilāt nespēj. Verga darbs Sibirijas taigā un tundrā ir cilvēka necienīgs un pret Dieva prātu. Bet tāds tas ir arī gara pasaulē. Mūsu māte Patiesību neuzspiež. Viņa zina: tā katram jāatrod pašam, un tur viņa grib palīdzēt. Bez šaubām, glīts tērps patīkams arī viņai, bet ar savām māsām šai ziņā tā nekad nav varējusi sacensties, viņa to arī nedomā darīt. Viņa zina: Dievs neuzlūko vaigu. Un ne skaistums, ne mūsu labie darbi (un katrā ziņā jau nu ne "spaidu" darbi!) glābs pasauli, bet - Dieva žēlastība. Tāpēc arī mūsu māte mums mācījusi un savā dzimumdienā atkal atkārto: "No ticības taisnais dzīvos" (Rom.1,17). Bet ticēt Dievam un Viņa Kristum - tā ir tā lielākā žēlastība. Kaut Dievs caur savu Baznīcu to dāvātu arī mūsu laikmetam!

PRĀVESTS J. ĶULLITIS

J A U N Ā S I R D S

(PĻAUJAS SVĒTKOS)

KRISTĪGIE brāļi un māsas! Kad jautājām, kas mūsu laikmeta cilvēkam visvairāk vajadzīgs un kas tam no augšienes visvairāk izlūdzams, tad atbilde ir skaidra: vislielākā dāvana, ko mūsu laika cilvēks varētu saņemt, ir jauna sirds, kur Sv. gars mājo. Jo, diemžēl, arī daudziem mūsu laiku cilvēkiem jāsaka tāpat, kā kādreiz efeziešī teica apustulim Pāvilam: Mēs nemaz nezinām, ka tāds Sv. gars ir! - Laulātie draugi ar maziem pamiera brīžiem kaŗo nebeidzamus kaŗus, un bērni uzaug bez elementārākās pieklājības, smalkjūtības un paklausības. Sabiedriskajā dzīvē cilvēki maldās kā apburtā labirintā un nevar atrast ceļu, kas tos izvestu no savstarpējām ķildām, visu aptvērējas patmīlības un godkārības. Tāpēc jautājam:

1. Kāda ir vecā, akmens sirds, kur patmīlība valda?
2. Kāda ir jaunā, miesīgā sirds, kur mājo Sv. gars? - un
3. Kas dos mums šo jauno sirdi?

1.

Vācu tautai ir pasaciņa par auksto sirdi. Nabaga ogļracis tirgotavā apmaina savu miesīgo sirdi pret marmora sirdi. Tagad nu viņam ir auksta sirds krūtīs. Viņš nekā nejūt, viņam nevajaga vairs ne smieties, ne raudāt, viņam nav ne līdzjūtības, ne kādu garīgu ilgu un vēlēšanos. Nabaga ogļracis kļūst bagāts, lamā un lād cilvēkus, liek savai mātei badu ciest un brutāli izturas pret savu sievu. Bet galu galā viņš tomēr jūtas nelaimīgs, atdod tirgotājam auksto marmora sirdi un lūdz savu jūtīgo, miesīgo sirdi atpakaļ. Nu viņš atkal ir nabags, viņam grūti jāstrādā, bet viņš ir daudz vairāk apmierināts un laimīgāks un auksto marmora sirdi vairs nevēlas.

Šinī pasaciņā ir daudz patiesības. No mūsu sirds iziet viss labais un ļaunais. Cilvēki ir tik dažādi pasaulē, tamdēļ ka viņu sirdis ir tik dažādas. To visai labi ir izteicis mūsu jūtīgais dzejnieks Jānis Poruks:

Ir daudz pie debesīm zvaigžņu,
bet katra savādi mirdz.
Ir daudz uz pasaules ļaužu,
bet katram savāda sirds.

> "Un es jums došu jaunu sirdi un došu jums jaunu garu, un atņemšu to akmiņa sirdi no jūsu miesām un došu jums miesīgu sirdi. Un es jums došu savu Garu un darīšu, ka jūs staigāsiet manos likumos un sargāsiet un darīsiet manas tiesas. Un jūs dzīvosiet tai zemē, ko es jūsu tēviem esmu devis, un jūs man būsiet par ļaudīm, un es jums būšu par Dievu."
>
> (Eceķ. 36, 26-28)

Pie kā ir piesieta mūsu sirds, tas izšķir mūsu dzīves virzienu un gaitu. Ja vienam sirds ir piesieta pie mantas un naudas, tad viņš būs gatavs šiem elkiem upurēt visu - mīļus cilvēkus un pat savu Dievu, jo mūsu Pestītājs saka: Kur jūsu manta, tur būs arī jūsu sirds, un jūs nevarat kalpot Dievam un mantai. Ja kādam sirds tiecas tikai pēc goda, viņš ātri paliks godkārīgs un patmīlīgs. Ja vienam sirds tiecas tikai pēc skaistuma, viņš drīz pēc tā vien centīsies, neprasot vai tas ir labs vai ļauns. Ja vienam sirdī iedegusies kāda ideja, viņš ļaus sevi šai idejai vadīt. Viņa ideja drīz var pārvērsties par elku, kuŗam viņš visu upurēs, kā to, piemēram, dara komūnisti. Par apcietinātām akmens sirdīm mēs lasām arī Bībelē. Lai tikai pieminam Kainu, kas dusmās nosita savu brāli un - Jūdu, kas mantkārības dzīts nodeva savu Kungu un Meistaru, Jēzu Kristu. Pielūkosim, vai mūsos nav šī nejūtīgā, aukstā un patmīlīgā akmens sirds, un vai viņa pat nav apslēpta zem laipnības smaida. Ja tas tā būtu, tad steigsimies no šādas sirds tikt vaļā.

2.

Paldies Dievam, Bībele stāsta arī par jūtīgām, Sv. gara sasildītām sirdīm. Mēs tās sastopam pie atsevišķiem, ticīgiem cilvēkiem jau Vecajā derībā. Tur lasām par Nou, kuŗš savu sirdi bija skaidru pasargājis, kad visi citi ļaudis bija dziļi grēkos krituši un no Dieva atkāpušies. Kad grēku plūdos Dievs izdeldēja grēcīgos cilvēkus, Noa bija atradis žēlastību Dieva acīs un izglābās savā šķirstā, kas vēl tagad ir kristīgās baznīcas simbols, un baznīca arī tagad kā Noasa šķirsts peld virs grēcīgajiem pasaules ūdeņiem. - Tur lasām par Abraamu, kuŗš prata savu ticīgo sirdi paklausībā padot Dievam tā, ka bija gatavs upurēt pat savu vienīgo dēlu u.c. Bet it sevišķi šos ļaudis ar jaunām, Sv. gara sasildītām sirdīm mēs sastopam pirmkristīgajā draudzē. Sv. gars pārvērta bailīgās sirdis varoņu sirdīs, kas nebijās vairs nekādas pasaules varas virs zemes un droši apliecināja augšāmcelto Pestītāju - Jēzu Kristu. Tik silta mīlestība saliedēja kopā pirmos mācekļus, ka par viņiem varēja tiekt: tie bija viena sirds un dvēsele. Šis gars bija dzīvs reformācijas laikmetā un caur Jēzus Kristus vārdiem un Sv. rakstiem tas nāk arī vēl tagad un padara cilvēkus par atgriezīgiem grēciniekiem, ka par viņiem var pat debesu eņģeļi priecāties, tanī pašā laikā, kad daudzi savas sirdis apcietina arvienu vairāk mantkārībā un patmīlībā. Mēs bīstamies no šiem cilvēkiem. Kā dzīvi miroņi viņi staigā virs zemes, pilnīgi nejūtīgi pret citu vajadzībām un ciešanām. Dzīvības uguns atspīd viņu acīs tikai tad, kad rodas iespēja ko sagrābt un sakampt, kad rodas iespēja vairot bankas kontu. Mēs bīstamies, ka kas līdzīgs neievieŗas arī mūsu sirdīs un mēs vēlētos tamdēļ iegūt pavisam jaunu sirdi, tādu kā Pāvilam Atēnās, tādu kā Luteram Vormsā, sirdi, kuŗa būtu, dzejnieka vārdiem izsakoties, līdzīga jaunai māla krūzei: kur piesit, tur skan.

3.

Kas dos mums šo jauno sirdi? Nabaga ogļracis pēc marmora sirds gāja pie tirgotāja. Pasaule tagad tirgojas ar visu: ar cilvēku dzīvībām un godu, tautām un valstīm. Bet ne pie pasaules varenajiem tirgotājiem mēs griezīsimies, jautājot pēc jaunas, Sv. gara apgaismotas un sasildītas sirds. Jāiet pavisam citā virzienā - pie tā, kas lepniem turas pretim, bet pazemīgiem dod žēlastību, skatās pēc sagraustām un salaustām sirdīm, pēc cilvēkiem, kuŗus stiprie un nekaunīgie

Ticības avoti

III.

Turpinot savu dzīves stāstu un līdz ar to arī paliekot pie sākumā paceltā jautājuma "Kāpēc es ticu Dievam," Kronins apstājas pie ļaunuma problēmas. Ja ticam Dievam kā Augstākajai Inteligencei, Dievam Tēvam, Visuvaldītājam, debess un zemes Radītājam (1.tic. loceklis), kā izskaidrot ļaunumu un sāpes pasaulē? Pasauli piemeklē vētras un plūdi, bads, mēris, zemes trīces un zibeņi, draus-mīgas slimības un nāve. Vai tā ir tā pasaule, ko Dievs radījis? Vai tādu vien Viņš varējis radīt, tik nepilnīgu? Tad jau Viņš ļoti nemākulīgs architekts!

Lūkojot risināt šo problēmu, Kronins atgādina, lai materiālisma laikmetā dzīvodami un pēc pasaulīgiem priekiem dzīdamies, neaizmirstam, ka izprieca nav ne dzīves mērķis, nedz attaisnojums. Ja ticam Dievam un savai nemirstībai, tad arī saprotam, ka mūsu dzīve nav nekāds izpriecas brauciens, bet domāta tikai kā īss - ak, cik īss! - sagatavošanās laiks. No mūžības viedokļa raugoties, tā ir tikai īss pārbaudījuma brīdis, kamēr mēs paši stāvam uz viņsaules sliekšņa. Cilvēkam ir lemts ciest. - Jo vairāk tas lūko ciešanām izbēgt, jo smagāk tam jācieš. "Kamēr ciešanas tev šķiet nepanesamas un tu mēģini no tām izbēgt, tik ilgi tev klāsies slikti, un pārbaudījumi, no kuŗiem tu bēdz, tev sekos visur" (Toms no Kempes).

Kad nepatikšanas un sāpes, vilšanos un bēdas esam pieņēmuši, tad esam izturējuši visaugstāko pārbaudījumu, esam paļāvušies Dieva gribai. Atzinuši pasaulīgo vērtību niecību, mēs, garā stiprināti, padodamies. Tā bija arī ar Ijabu, kad viņš, savu ticību apliecinādams, izsaucās: "Lai man notiek, kas notikdams... Un kaut arī Viņš mani nogalinātu, es paļaujos uz Viņu." Un tālāk: "Manas ausis par Tevi bija dzirdējušas, nu manas acis Tevi redz." Tikai šī "redzīgā acs," šī iekšējā gaisma mums var parādīt Dievu, jo ar savu prātu mēs Bezgalībā nespējam iespiesties. Dieva atklāsme nāk tikai no sirds.

Tātad, pirmais solis ceļā uz Dievu ir paļāvība, padošanās: "Es neesmu nekas. Es nezinu neko." Bet jo tālāk pa šo ceļu ejam, jo vairāk mūsu paļāvība aug un beidzot kļūst par drošu pārliecību. Un tikai tad, kad tiktāl esam tikuši, atjēdzamies, cik akla, cik veltīga, cik mazvērtīga bija mūsu dzīve bez tās.

Šai sakarībā Kronins atstāsta pāris pieredzējumus. Reiz, apceļodams Italiju, kādā jaukā pēcpusdienā viņš iegriezies slavenajā klosterī netālu no Fjezoles. Viņš apbrīnojis seno, 15. gadsimtā celto baznīcu, lieliskos, illustrētos manuskriptus klostera bibliotekā un skaistos mākslas darbus, vārdu sakot - visu, kas "celts un darīts Dieva godam un slavai." Taču vislielāko vērtību viņš atradis klostera dārzā. Tas bijis vecs, darba un reimatisma saliekts vīrs - klostera dārznieks. Kad rakstnieks to uzrunājis un uzslavējis labi apkoptos augļu kokus, sirmgalvis pasmaidījis: "Tos es kopju jau trīsdesmit gadus. Es redzu savus ķiršu kokus pumpuros, tad ziedos un tad pilnus augļiem. Un tad es ticu Dievam."

Citreiz, savā ārsta darbā Ziemeļanglijā, Kronins iepazinies ar kādu vīru, kas visu savu mūžu dižojies ar savu ateismu un meitai tāpēc vien liedzis mantojumu, ka tā apprecējusi reliģiozu skolotāju. Bet sava mūža galā, nedziedināmas slimības piemeklēts, vecais skeptiķis dīvaini pārvērties. Viņš visiem spēkiem centies savu viedokli aizstāvēt, it sevišķi znota acīs. Atkal un atkal viņš centies ievilkt znotu bezgalīgās pārrunās, bet vienmēr tās izbeidzis ar piezīmi: "Tikai nepārproti mani. Es neko neatsaucu. Es vēl arvien Dievam neticu." Taču kad kādu dienu viņa meita atjautīgi atbildējusi: "Bet, tēvs, Viņš tic tev," tad vecais vīrs padevies. Vienkāršais teiciens satriecis viņa pēdējo pretestību un atlikušās šaubas.

"Arī mums," nobeidz rakstnieks, "šī doma var pakalpot. Lai ko mēs domājam un darām, mēs vienmēr esam Dieva bērni. Viņš gaida mūs. Pietiek ar vienu ticīgu vārdu, lai Viņu apliecinātu. Abrams Linkolns ik vakarus metās ceļos un pievērsa savas domas debesīm. Vai mēs jau esam tik pārgudri, ka nespējam šim lielajam piemēram sekot? Gadsimtu gaitā neskaitāmi cilvēki ir veidojuši savu dzīvi ticībā uz Dievu. Viņš devis drosmi mazdūšīgajiem un cerību izmisušajiem. Viņš ir visur un ikvienā no mums. Kaut tikai mēs Viņu meklētu!"

A.P.

---

min zem savām netīrajām kājām. Cik jauki no debesu augstumiem skan mūžīgā Dieva vārdi: "Es jums došu savu Garu un darīšu, ka Jūs staigāsit manos likumos un sargāsit un darīsit Manas tiesas". Tie ir Vecās derības cilvēkam teikti, bet tikpat labi tos sadzirdēja ir pirmkristieši, ir Luters savā laikmetā. Tie jādzird arī mums, mūsu dienās.

Jēzus mācekļi bija daudz pārcietuši un daudz zaudējuši, bet viņi tomēr turējās kopā un pastāvēja apustuļu mācībā, maizes lauzīšanā un kopējā lūgšanā. Arī mēs esam tādi, kas daudz pārcietuši un daudz zaudējuši, bet paliksim pie savas ev. lut. ticības, kas uz Jēzus Kristus mācības dibināta, apustuļu sludināta, Mārtiņa Lutera atjaunota, paaudžu paaudžu sargāta un glabāta. Pasniegsim viens otram labprāt, kas mums pie rokas, ne tikai no laicīgās pārtikas, bet no sirds siltuma, mierinājuma un stiprinājuma, jo svešumā tas mums vairāk ir vajadzīgs, nekā dienišķā maize. Paliksim neatlaidīgi dedzīgās lūgšanās par savu dvēseles glābšanu, savējiem un savu tautu. Viena lūgšana lai mums sevišķi ir prātā, lūgšana pēc Sv. gara. To Dievs vienmēr paklausa. Tamdēļ lūgsimies ar dziesmas vārdiem:

"Nāc, Svētais gars, Mūs apgaismot
Un mūsu sirdis atjaunot,
Tu zini mūsu trūkumu,
Tu arī zini palīgu".

Novēlu visiem svētīgus un Sv. gara sasildītus Pļaujas un Ticības atjaunošanas svētkus.

MĀKSL. J. MUNCIS

LEONARDO DA VINČI

JR grūti iedomāties tādu cilvēku kristīgajā pasaulē, kas nebūtu redzējis gleznu, pareizāk - gleznas attēlu: Jēzus ar saviem divpadsmit mācekļiem Pēdējā mielastā. Šīs, šķiet, visvairāk reproducētās gleznas autors ir Leonardo da Vinči, no kura dzimšanas šogad paiet 500 gadu. Dzimis viņš 15. aprīlī, 1452. gadā, pārtikuša notāra ģimenē. Jau jaunībā zēns mīlēja zīmēt, un tēvs, atbalstīdams dēla tieksmes, nodeva viņu mācībā pie gleznotāja Andreo del Verochio, laba sava amata pratēja un vispusīgi izglītota renesanses laikmeta cilvēka. Meistara darbnīcā Leonardo guva krietnu izglītību mākslā un zinātnē. 1472. gadā viņš pievienojās Florences gleznotāju ģildei un iekļuva slavenā mākslas patrona Lorenco de Mediči galmā, kur sastapās ar tādiem lieliem renesanses meistariem, kā: Perugino, Ghirlandaijo un Botticelli. Leonardo no šiem gados vecākajiem gleznotājiem ne tikvien daudz ko mācījās, bet ar savu gaišo personību stipri ietekmēja mākslas attīstību Florencē. Viņš interesējās ne tikai par glezniecības problēmām, bet par visu, kas nodarbināja renesanses laikmeta cilvēka prātu. Viņa ģeniālais gars risināja vairākas problēmas vienā laikā, kautgan, diemžēl, nespēja pabeigt visus iecerētos projektus.

1483. gadā Lorenco sūtīja Leonardo uz Milānu Lodoviko Sforcas galmā. Še Leonardo atrada plašu darba lauku. Kopā ar architektu Bramanti viņš te cēla vairākas celtnes un gādāja par vispārīgu pilsētas izdaiļošanu. Tai pašā laikā Leonardo aktīvi piedalījās galma dzīvē un svētku sarīkošanā. Viņa uzraudzībā gatavoja kostīmus, audumus, dārglietas. Viņš bija galma modes un gaumes noteicējs.

Kad 1499. gadā franči okupēja Milānu, Leonardo pārcēlās uz Romu. Bet pāvesta Leona X galms lielo mākslinieku nespēja saistīt. Viņš paklausīja Francijas karaļa Franča I uzaicinājumam un izceļoja uz Franciju. Francijā Leonardo nobeidza gleznu "Mona Liza", bet nevarēja daudz ar gleznošanu nodarboties: viņa labā roka bija paralizēta. Neskatoties uz to, viņš turpināja zīmēt un rakstīt traktātus par glezniecību ar kreiso roku. Leonardo da Vinči mira 1519. gada 2. maijā, tālu no dzimtenes, pirms savas nāves samierinājies ar garīdzniecību.

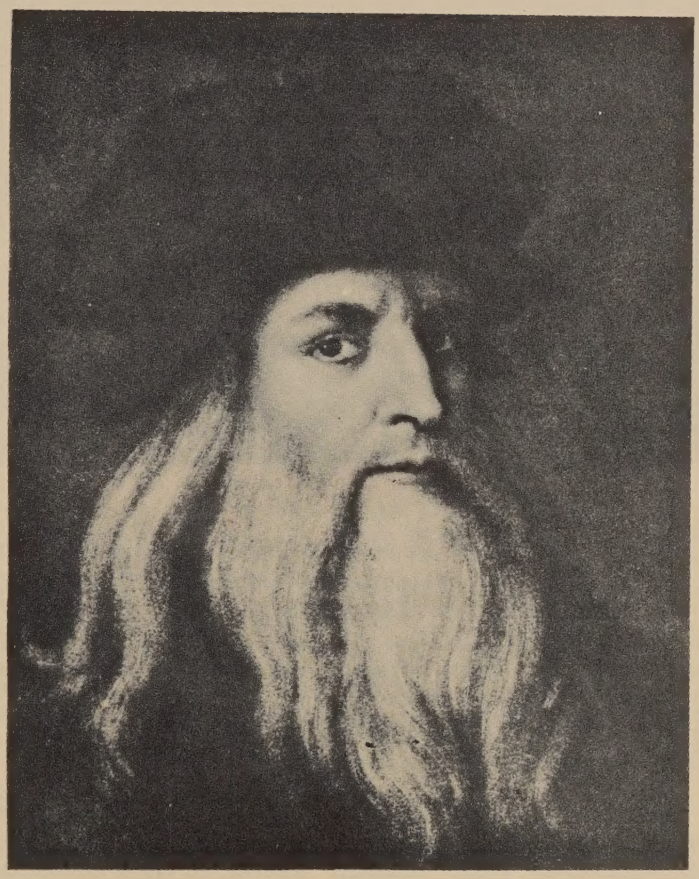

LEONARDO DA VINČI - PAŠPORTRETS

Maz viņa gleznu ir uzglabājušās līdz mūsu laikiem. Starp tām slavenākā - jau pieminētais Svētais vakarēdiens, Santa Maria delle Gracia klosterī (Milānā) un Mona Liza, portrets, Luvrā (Parīzē). Abas gleznas ir zaudējušas daudz no sava pirmatnējā svaiguma, un tikai speciālists pēc ilgākām studijām var atklāt to garīgo spēku, kas mājo šinīs gleznās un kuŗu meistars pratis padarīt mūžīgu ar īpatnēju krāsu un līniju kompoziciju. Leonardo da Vinči zīmējumi ir izkaisīti pa visiem lielākiem pasaules mūzejiem, kur tos nebeidz apbrīnot un studēt nopietnas mākslas skolnieki. Glezniecībā Leonardo da Vinži ienesa daudz jaunu elementu, starp tiem visievērojamākais ir viņa "sfumato" - tas ir delikāti izveidota gaismas un ēnas apdare gleznā. Pie savām gleznām Leonardo da Vinči strādāja ļoti rūpīgi, pārdomādams katru līniju un krāsu, sakarā ar vispārējo kompoziciju.

JĒZUS AR SAVIEM DIVPADSMIT MĀCEKĻIEM PĒDĒJĀ MIELASTĀ

BARTOLOMEJS JĒKABS JAUN. JĒZUS TOMS JĒKABS VEC. FĪLIPS MATEJS
ANDREJS PĒTERIS JŪDA JĀNIS TADEJS SĪMANIS

Leonardo da Vinči savai freskai izvēlējies drāmatisko mirkli, kad Jēzus mīļākais māceklis Jānis, Pētera mudināts, jautā kurš būs nodevējs (Jāņa ev. 13, 24). Oriģināls, kā jau teikts, ir stipri bojāts, bet tā sākotnējo skaistumu ļauj nojaust Leonardo da Vinči skolēna Frančesko Melzi kopija Ponte Capriasco baznīcā pie Lugano. Galda vienā pusē sēž vai stāv seši, galda otrā pusē - otri seši mācekļi. Centrā ar izstieptām, dāsnām rokām Kristus kā saule, kuŗai Dievs liek uzlēkt pār ļauniem un labiem (Mat. ev. 5,45). Liktenīgā jautājuma satraukti, mācekļi sadalījušies grupās pa trīs (3 reiz 4).

Ja mēs novilksim parallēles starp Leonardo da Vinči laikmeta un mūsu dienu gleznieciību, tad atradīsim, ka šos laikmetus šķir drausmīgs bezdibens. Ja renesanses laikmetā bija izveidota noteikta glezniecības kultūra, kā gadu simteņus ilgušu labu tradiciju rezultāts, tad mūsu dienās nevaram runāt nopietni par kādu laikmetīgu glezniecības kultūru. Modernā glezniecība ir anarchijas un garīga nihilisma rezultāts, vēl vairāk, nodarbība, par kuŗas vajadzību dažreiz rodas šaubas. Grandiozos mūzejos gan ir savākti pasaules meistardarbi, un svētdienās un svētku dienās gan netrūkst ļaužu, kas steigā izstaigā mūzeju telpas, izlasa katalogos īsās piezīmes un salīdzina numurus, kuŗai gleznai šīs piezīmes domātas, bet tas arī ir viss; tauta vēl neprot daiļumu uztvert un baudīt. Te nelīdz arī gari un plaši raksti par gleznieciību. Lielajam vairumam tie ir garlaicīgi un nesaprotami. Tādēļ nebrīnēsimies, ka jauns automobiļu modelis tautu var vairāk interesēt nekā Leonardo da Vinči glezna. Maz mūsu laikos arī tādu mākslas sapratēju, kādu netrūka renesanses laikmetā. Mums vairāk jāsaaug ar daiļuma kultūru un - īstu, nevis sabojātu. Mums jāmācās mākslu vairāk ''saprast'' - tas ir, mākslai jāpieiet ne ar intellektu, bet ar izjūtu.

Demokratija cīnās par savu eksistenci. Daudz kas vēl kārtojams un veidojams. Viens no demokratijas uzdevumiem, mākslinieka skatījumā, ir arī nopietni izveidot glezniecības kultūru. Cerēsim, ka pēc garīgas anarchijas laikmeta iestāsies līdzsvarots garīgas kultūras uzplaukums. Tur nepieciešami ģēmēji, īstas mākslas ''sapratēji'', bet arī devēji, īsti, Dieva gara svaidīti mākslinieki. Šai ziņā zīmīgi Džordžio Vasārija vārdi: ''Dažiem cilvēkiem... gara dāvanas dažreiz piešķirtas tik bagātīgi, skaistums, grācija un talants vienā personā apvienoti tik brīnišķīgi, ka katrs tāda cilvēka darbs, lai viņš darītu, ko darīdams, ir tik dievišķīgs, it kā lai rādītu, ka viņam jāpaceļas pāri visiem citiem, it kā lai liecinātu, ka Dieva roka viņu īpaši svētījusi...'' Taisnība, tikai Dieva rokas celts cilvēks var celt arī citus. Līdz Bībeles atziņai - ''bez Manis jūs nenieka nespējat darīt'' - te tikai viens solis. Vai mūsdienu cilvēks jau ir gatavs šādu soli spert, vēl grūti spriest. Bet skaidrs ir viens: tikai visaugstākajām, reliģiskajām vērtībām pazemīgi noliecies un varbūt tieši tāpēc tik apbrīnojami Dieva rokas svētīts mākslinieks pārdzīvo laikmetus, un līdzsvarota garīga kultūra ir iespējama tikai tur, kur līdzsvarota radītāja mākslinieka dvēsele. Spilgts piemērs tam Leonardo da Vinči.

Dieva atklāsme un Sv. raksti

(Beigas)

SAPROTAMS, ka visi svētie raksti ir cilvēka rokas rakstīti, bet tie nav cilvēka prāta izdomāti raksti. Par svētajiem rakstiem saucam tikai tos rakstus, kas ir Dieva inspirēti, un ar to tie atšķiras no viņiem citiem rakstiem.

Jautājums par to, kādā veidā notiek pats rakstīšanas process, ir ļoti sarežģīts un īstenībā neatbildams. Uzskati par to šķirojami divās daļās:

a) Inspirācija ir verbāla, t.i., inspirētais rakstītājs (varbūt transā vai ekstazes stāvoklī) rakstīja vai diktēja vārdu pa vārdam, kas tam pašam diktēts. Šī uzskata piekritēji argumentē apmēram tā: Kad Dievs gribēja cilvēcei vai vismaz kādai tautai caur kādu cilvēku atklāt kādu spirituālu patiesību, kas cilvēka prātam bez Viņa palīdzības nesasniedzama, tad skaidrs, ka arī cilvēku valodā vēl nebija atrodami šai patiesībai atbilstoši jēdzieni vai vārdi. Tāpat kā tēvam vai skolotājam, kad tas bērnam grib kautko paskaidrot, jānokāpj līdz bērna garīgajam līmenim un jālieto piemēri un salīdzinājumi no bērna pasaules, no tās pasaules, kas bērnam tuva un saprotama, tā arī Dievam vajadzēja lietot dažādās parastās idejas, kas atrodamas inspirētā rakstītāja prātā, un izraudzīties tādas, kas simboliskā veidā atbilst tām spirituālām idejām, kuŗas Dievs grib cilvēcei izpaust. Ja nu cilvēks pats būtu iejaucies rakstīšanas procesā, tad transcendentālais simbolisms būtu samaitāts, un vairs pareizi neatspoguļotu atklāsmes īsto saturu. Tāpēc arī Dievs bieži brīdinājis un atgādinājis, ne jotu no rakstītā negrozīt.

b) Inspirācija nav verbāla, jo Dievs, cilvēkam kādu patiesību atklādams, dara to zināmu nevis viņa prātam, bet sirdij (t.i., nevis parastai nomoda apziņai, bet virsapziņai jeb intuicijai). Kad nu šis inspirētais, pneumatiskais zinātājs, gnostiķis, jaunās pārpasaulīgās zināšanas īpašnieks, šo supra-intelektuālā ceļā piesavināto patiesību grib atklāt citiem, viņš pēkšņi atrod, ka viņam tās izteikšanai pietrūkst vārdu. Viņš to spiests ītkā pārtulkot, ietērpt to parastos jēdzienos un līdzībās, kas ņemtas no tiešās, ikdienišķās apkārtnes. Tā radusies simboliskā izteiksmes forma, kas tik raksturīga visiem svētajiem rakstiem.

Bez šiem diviem galvenajiem uzskatiem ir vēl citas šo uzskatu modifikācijas un kombinācijas, taču vienā ziņā visi uzskati vienprātīgi, proti, ka svētajos rakstos Patiesība vai nu tērpta vai pati tērpusies simboliskā formā.

Arī Maksis Millers, lielais orientālists, apgalvo, ka visiem pasaules svētajiem rakstiem pamatā īpatna, metaforiska valoda. Un Dž. Gaskells, verbālās inspirācijas uzskata piekritējs, kuŗš simboliku sauc par "svēto valodu" un sastādījis biezu "svētās valodas vārdnīcu" (Dictionary of the sacred language), saka: "Svētā valoda ir vienīgais piemērs, no kuŗa skaidri saskatāma pārdabīgās pasaules iespiešanās pasaulīgajās lietās, jo šādu universālu valodu nevarēja izgudrot un pielietāt cilvēks viens pats. Ir gan iespējams, ka svētie raksti burtiskā nozīmē ir cilvēka darbs, bet ir neiespējami, ka viņos paslēptā, visu pasauli aptverošā zīmība būtu radusies citādi, kā vien pārcilvēcīgā un transcendentālā ceļā".

Tiklīdz esam atzinuši, ka svētajos rakstos atklāsme apslēpta simbolos, mūsu attieksmes pret svētajiem rakstiem pašiem un to kritizētājiem pēkšņi top skaidras un vienkāršas. Tiklīdz vēsturiskajam un burtiskajam tulkojumam vairs neļaujam aptumšot un sakropļot patiesību, šaubas par Dieva atklāsmi vairs nevar rasties. Mums tūliņ atkrīt visi konfliktí ar zinātni. Racionālistiskā argumentācija vairs nav spējīga skart svēto rakstu īsto kodolu un saturu, un religiskā pozicija paliek visiem materiālistu uzbrukumiem nesagraujama. Atkrīt visi aizspriedumi, kādi mums allaž bijuši pret antropomorfisko Dieva īpašību notēlojumu. Mēs vairs neizprotam burtiski, ja lasām par Dieva roku vai aci, Dieva dusmām, bardzību un citām cilvēcīgām vājībām, kas kā īpašības piedēvētas Dievam. Mūs tad vairs nevar maldināt tādi izteicieni kā debesu kāzas, debesu līgavas un debesu mielasti. Mūs vairs neatbaida Bībelē atrodamais tipiski žīdiskais elements un miesīgu analoģiju izvēle. Mēs saprotam, ka tas izskaidrojams ar šīs tautas karnālo raksturu.

Gluži tāpat, ar kristīgu mērauklu mērījot citām tautām sniegto atklāsmi, mēs jau iepriekš esam skaidrībā par to, ka simbola ārējā forma ir mainīga atkarībā no atšķirības tautas nacionālā raksturā, no tautas dvēseles prasībām, kā arī no šīs tautas paražām, dzīves apstākļiem, apkārtējās floras, faunas un klimata. Mūs vairs neatbaida neparastā terminoloģija un nešausmina nacionāli izskaidrojamā ainu un līdzību izvēle: mēs zinām, ka visa šī bagātā austrumu iztēle ir tikai līdzeklis smalku, abstraktu patiesību izteikšanai; mēs zinām, ka šis pasaulīgais izteiksmes stils ir tikai šifrs un simbols.

Un ja mēs to zinām, tad tikai viena lieta vēl mūs spēj biedēt un rūpēt: lai mēs nekad nepazaudētu ticības dāvināto šifra atslēgu, un lai arī mēs paši, savā personīgajā dzīvē, darbā un ticībā, nebūtu kristieši pēc burta, pēc apģērba, pēc ārējiem paradumiem vien, bet gan lai mēs tādi būtu garā un patiesībā - tātad, ne pēc ārējās derības zīmes, krusta vien, bet arī pēc Kristus gara - līdzīgi tam, kā ap. Pāvils kādreiz jūdus brīdinājis (vēst. rom. 2, 24-29): "Kā rakstīts: Jūsu dēļ Dieva vārds tiek zaimots pagānu starpā! Jūdu derības zīmei ir nozīme, ja tu pildi bauslību. Bet, ja tu esi bauslības pārkāpējs, šī tava zīme kļuvusi par pagānismu. Un tālāk - ja pagāni pilda bauslības prasības, vai viņu pagānisms neskaitīsies līdzvērtīgs jūdu derības zīmei? Tādā kārtā tie, kas pēc dabas ir pagāni un pilda bauslību, spriedīs tiesu par tevi, kas ar savu bauslības burtu un ārējo derības zīmi esi bauslības pārkāpējs. Jo nevis tas ir jūds, kas ārīgi ir tāds; ne arī tā ir derības zīme, kas redzama ārīgi pie miesas. Bet īstais jūds ir neredzams, un viņa sirdsderības zīme ir garā un nevis burtā; tādam ir atzinība nevis cilvēku starpā, bet pie Dieva."

SERŽ. GUNARS KARKLIŅŠ

Kaŗa vīra stāsts

IZBĒGUŠI trulajai nometņu dzīvei Vācijā un nāvētājai bezdievībai dzimtenē, esam uzsākuši atkal savas ierastās gaitas. Tikai retumis atceramies, ka arī šajos jaunajos apstākļos ir cilvēki, kam diena ataust nevis drudžainā pilsētā vai klusā lauku sētā, bet kaŗa laukā. Tie turpina to pašu veco cīņu ar to pašu veco ienaidnieku, ar kuŗu kaŗots dažādās Eiropas frontēs un tagad - tālajos austrumos.

Šinīs īsajās rindās gribu dalīties savos kaŗavīra vērojumos, cik nu kaŗavīram tādu var būt un cik nu te iespējams atstāstīt. Pagājušā gada vasarā, jūlija saulei mirdzot, atstāju gaišos un mierīgos Savienoto valstu rietumu krastus, lai pievienotos cīnītāju pulkam Korejā. Pēc diezgan vienmuļa brauciena pa jūru, izkāpām Japānas krastā. Jau Savienotajās valstīs saule daudziem šķiet par karstu. Tur tā dedzina vēl vairāk. Bet ilgi mēs Japānas saulē nedabūnam karst, mums jādodas tālāk. Pēc īsa brauciena esam savā cīņu vietā Korejā. Kur vien skaties - kalnu grēdas, pauguru rindas, to starpā smilšainas un purvainas ielejas - korejiešu rīsu lauki. Paši viņi mīt mālu būdās pie pavarda, kas ierīkots būdas klona bedrē un pārsegts ar skārdu. Te vecais sakāmais vārds vēl sevi attaisno: Kur dūmi, tur siltums. Mēs piestājam pakalnē, un te arī aizritēja gandrīz visi tie deviņi mēneši, kuŗus man nācās tur pavadīt, gan vasaras svelmainajā tveicē, gan ziemas salā, pamazītēm virzoties uz priekšu, uz ziemeļiem un pamazām atspiežot mums tik labi pazīstāmo ienaidnieku. Te tam tikai cita ādas krāsa. Ļaunums tas pats.

Mājas drauga lasītājus, cerams, visvairāk interesēs kaŗavīru reliģiskā dzīve. Pirmais, kas te jāievēro - tā miera, drošības un ērtību, bez kuŗām daudzreiz mums šķiet cilvēkam nemaz nav iespējams dzīvot, te nav. Kaŗavīrs dzīvo nāves ēnā, un tādēļ, varbūt, arī saredz dzīves svarīgākās problēmas daudz asāk un nopietnāk. Kamēr mierīgājos, normālajos apstākļos mums bieži vien neatliek laika Dievu pielūgt, kur nu vēl aiziet uz dievkalpojumu - tas ir par agru, vai - vēlu, par tālu, vai kādi citi apstākļi, piemēram, labi apmaksātas virsstundas spiež dievkalpojumu kavēt, tad kaŗavīru neatbaida ne sals, ne nogurums, ne ienaidnieka tuvums. Dažreiz uz dievkalpojuma vietu jāvirzas gar pašu frontes līniju, bet kaŗavīru skaitam, kuŗam katru reizi atvēlēts dievkalpojumā piedalīties, dalībnieki nav jāmeklē. Protams, gadas arī tādi, kas par dievkalpojumu, lūgšanām u.t.t. nekā negrib zināt arī te, bet savus ticīgos biedrus izsmiet, par tiem pavīpsnāt tiem nenāk ne prātā. Dievkalpojumi parasti notiek uz klaja lauka, pašā frontes tuvumā, un bieži vien munīcijas kaste vai mācītāja "džīps" aizstāj altāri. Taču Debesis te, šķiet, vēl tuvāk, un Kristus pats, šķiet, apstājies blakus noputējušam, bet tiešām sirsnīgajam lūdzējam. Tai dienā pirms došanās uz cīņu laukiem, savā vecāku mājā bijām sapulcējušies uz dievvārdiem. Tā kā tā bija arī mana iesvētes diena, tad saņēmu dāvanu - Jauno derību. Ieliku to savā ceļa somā, bet nedomāju, ka tā man kļūs tik dārga. Tagad varu teikt, ka šīs grāmatas vērtība īsti atklājas tikai kaŗa laukā. Kaŗavīrs dažreiz aizmet pat zābakus, kad tie kļuvuši par smagiem, segu, kad vasara šķiet atnākusi un kad nav vairs spēka to visur līdzi iznēsāt. Tā esmu darījis arī es, bet savu Jauno derību esmu glabājis, un šī grāmata mani ir mācījusi vērtēt un skatīt lietas citā gaismā. Tā man ir devusi padomu, jā, ticu, arī sargājusi brīžos, kad lodes spindza un šķembas plosīja zemi un triecās arī mūsu bruņu mašīnā.

Mēs visi protam cienīt laicīgās vērtības, ērtības un dažādos dzīves labumus, it sevišķi šai bagātajā zemē, jo, kas citiem jau ir, to arī mums vajaga. Cīnītājam visa tā trūkst, daudzreiz pat visprimitīvāko ērtību, un tomēr ne pēc tām tam sirds tikdaudz tiecas. Cik daudz nozīmē varbūt pat nevērīgi uzrakstīta rindiņa vēstulē: "Lai Dievs stāv tev klāt!" Cik daudz nozīmē apziņa, ka kāds par tevi Dievu lūdz! Par sevi varu teikt, ka daudzreiz man bijis vieglāk pieciest laicīgo maltīti, kā lūgšanu. Uzņēmums, kas šeit pievienots nav pozēšana fotografam. Tie puiši, kuŗus redzat ceļos nometušos, nepozē fotografam. Tie lūdz. Kaut šajos laikos, kur vienmēr spraigāka kļūst cīņa par un pret Kristu un kur uzvarēt var tikai tas, kas vislabāk bruņots, mēs neaizmirstu, ka pie mūsu apbruņojuma pieder arī lūgšana, vienība ar Dievu.

Psalmos ir zīmīgi vārdi: "Ja arī es staigātu nāves ēnas ielejā, taču ļaunuma nebīstos, jo Tu, Kungs, esi ar mani." Kad es tos lasīju, man likās, ka tie būtu man rakstīti. Un šī "nāves ēnas zeme," vai tā nav Koreja? - es jautāju. Kad es to atstāju, ziema bija pagājusi, bija atnācis ziedu laiks. Bet man šķiet, ka tur ir vienmēr ziedu laiks. Tur ticības dzīve zied. Vai nebūtu vēl skaistāk, ja tā ziedētu arī tur, kur lodes vairs nesniedz? Ticības ziedu laiks...

MĀC. OSVALDS GULBIS

R U T E

PASTŪMUSI kurpes pagultē un iemērkusi kaistošās kājas vēsā ūdenī, māte atvieglota nopūtās. Pū, kā tāds nieka gājiens varēja nokausēt! Kājas durstīja kā adatām. Bet nu tā lieta, paldies Dievam, bija izlemta. Rentniekam bija uzteikts, un vedekla arī vairs nesacīja "nē". Radies tik nu īstais pircējs... Smagu nopūtu apspiedusi, māte paskatījās uz Ruti.

"Māt!"

"Kas ir, bērns?"

"N - nekas..."

"Patīk?"

It kā tikai tagad pamanījusi, un it kā tikai tagad sapratusi: apdedzināsies! - Rute nosvieda gredzenu kā ogli.

"Ņem, ja patīk. Nu, ņem..." māte uzstāja. "Man vecas rokas, kas uz tādām vairs skatās. Esmu diezgan izvalkājusies..."

"Nē, māt!" Rute salika rokas aiz muguras, bet nu viņai ogles kvēloja vaigos.

"Kas ir ar tevi, bērns?" mātes smagā nopūta beidzot uzspurdza spārnos kā putns. Bet tas bij aizšauts putns, un asinis tam pilēja no spārna... "Pēdējā laikā tu man esi tāda savāda. Vai tu nožēlo, ka nāci man līdz? ... Dzirdu, pa naktīm tu grozies. Laikam nevari gulēt. Visu dienu karstā saulē un... Klausies, nu tik man iekrita prātā! Vai tur, vārpas lasot, tev nedara pāri? Vai puiši tevi neaiztiek?"

"Nē, māt," Rute pasmaidīja, "puiši ir rātni. Man tīri kauns; redzu: tīši vārpas izmētā. Drīzāk - meitas, sevišķi viena, tāda resna... Tā gan mani nevar ne acu galā ieraudzīt."

"Nujā, tu jau man nekā nestāsti. Pag', izliešu ūdeni!"

Noslaucījusi kājas dvieļa galā un paķērusi ūdens bļodu, māte veikli pārtecēja istabu. Pie augstā sliekšņa bļoda viņas rokās mazliet sazvārojās, taču viss tās saturs tika uzgāzts sētmalas nātrām tieši uz galvas. Tad, ātra kā atbalss, viņa bija atkal atpakaļ. Rute nepaguva pat gredzenu noraut no pirksta. Tas, acīm redzot, dedzināja tikai tikmēr, kamēr māte bij klāt.

"Tā, nāc nu, parunāsimies."

Māte nosēdās uz gultas malas. Rute, mazliet vilcinādamās, nometās viņai pie kājām un saknieba lūpas. "Nu, jautā nu!" viņa domāja. "Neteikšu, un neteikšu!" Bet māte nejautāja. Klons bija vēss. Mātes roka uz viņas galvas - tikpat kā jumts negaisā. Šīs dienas gājiens bija mazliet nogurdinājis arī viņu...

"Māt, viņš taču nemaz nav tik vecs!" viņai paspruka. Viņa gan tūlīt iekoda lūpā, bet bija jau par vēlu. Māte bija dzirdējusi.

"Kas nav vecs?" - "Aktā..." viņa pasmaidīja, ieraudzījusi vedeklas pirkstā savu gredzenu. "Nu, drusku nodilis ir gan. Tev jau derētu jauns, bet manuprāt šis tev būs mīļāks, tēva pirkts..."

"Ak, māt, tu nekā nesaproti!"

"Nujā, ka nesaprotu. Bet tu jau man nesaki! Kas ir ar tevi?"

"Māt, man liekas... Boass taču nav nemaz tik vecs?"

"Aktu par Boasu!..." Māte uzreiz jutās tikpat kā ratos iecelta. "Protams, ka nav. Kas tev teica, ka vecs?"

"Puiši."

"I-i, hi, hi," mātes smiekli noņirba kā sīku zivtiņu bars rāmā upes līcītī. "Puiši būs manījuši, ka tu saimniekam patīc. Un tev jau ar' viņš patīk?"

"Ak, māt, kas man, ubadzei, tur ko patikt, ko nepatikt..."

Bet māte vairs neklausījās. "Nu, saki nu, ka Dievs mūs neatmin!" viņa domāja. "Tu cilvēks, nomokies tikpat kā smilšu kalnā kāpdams. Saulīte māj gan: Nāc, nāc! Bet vai nu saulei līdzi tiksi! Kājas piekusušas. Mājas tālu. Ceļa nevari vairs saredzēt. Domā: Ek, tepat jau ar' būs jāpaliek!.. Uzreiz viens saka: Māt, sēsties blakus, pavedīšu! - He, he, kas nu tev nekaiš! Sēdi, šūpo kājas un skaties tik, ka nepabrauc vēl gaŗām..."

"Māt, nesper!"

"Vai, bērns!" māte noglāstīja vedeklai galvu. "Biju aizdomājusies. Bet zini ko? Tu aizej un pajautā Boasam..."

"Boasam?"

"Jā. Man liekas, viņš būs pircējs."

"Bet, māt! Vai tad labāk tu pati... Tas jau tavs zemes gabals..."

"Nē, nē, ej vien tu," māte smaidīja.

"Bet taču ne šodien, tik vēlu! Redzi, jau krēsla. Kad aiziešu būs tumšs."

"Nekas, nekas."

"Bet ko cilvēki domās?"

"Tur neviena cilvēka nebūs. Boass būs uz lauka. Šodien kūla beidzamo labību. Turpat uz lauka arī sastapsi."

Neko darīt. Māte raudzījās kā no kalna. Un vai nu tādam ceļu stāstīsi, kas kalnā? Ja padomāja, mātei bij taisnība. Pircēja viņām vajadzēja. Un Boass tiešām varētu pirkt. Bet kāpēc tāda steiga? Boass varēja nez'ko iedomāties... Nē, bija jāiet vien - te cita puse, citas parašas - -

2.

Kā visi betlemiešu saimnieki - Boass kūla turpat uz lauka. Tā bija parocīgāk, un klīmats to atļāva. Turpat pie kaudzes zemi labi nomīdīja, un tad tikmēr grozīja platnadžus vēršus pa klājienu, kamēr graudi bija izbiruši. Kad salmi bija novākti, vairs atlika tikai graudus sagrābt un izvētīt. Bet tas jau bija saimnieka darbs.

Visu novakara cēlienu bija pūtis lēns vakara vējelis, tieši tāds, kāds vētītājam vajadzīgs. Saime ar dižo puisi bija aizgājusi jau tūlīt pēc

pusdienām, un, priecīgs, ka darbs tik labi sokas, Boass bija strādājis dziedādams. Tas gadījās reti. Ne jau nu tāpēc, ka viņš būtu bijis gluži bez balss, bet tāpēc ka nevienai dziesmai nezināja vārdus un, citiem dzirdot, kautrējās.

Audzis bija vareni. Birums bija brangs. Un Boasam vajadzēja veicīgi locīties. Tumsā tāds darbs nebija darāms. Un tā kā kaudzes ēna sāka stiepties, viņš zināja, ka diena vairs ilgi gaismu nerādīs. Pēdējo riekšavu vējam pametis, kad saule vairs tikai kvēloja kā izdegusša skala galā sačervélējusies ogle, viņš paskaloja krūzē skābuma palieka un izdzēra krūzi sausu. Tā. Nu tik vēl bija jāpaklāj sega un jāatstiepj nolīkusī mugura. Rīt ar sauli saime būs atkal klāt, un rīt jau nu dižais neaizgulēsies. Rītvakar dižajam kāzas... J-jā, tikai vienu vārdu viņam būtu vajadzējis teikt, un tās būtu - viņa kāzas. Anna bija braša meita, tā būtu laba saimniece- - Te, brīnums, kas tad tas? Kamols? Kur tas te radies!

Klusi pienākusi, kā mācīta, ne vārda nesakot un kā kamols saritinājusies, Rute gulēja pie Boasa kājām. Gaidas. Trīsas un drebuļi, tad - jautājums - kā iztraucēts nakts putns pārlidoja viņai pāri un iekrita ceļmalas niedrās.

''Tu - - Rute? Vai noticis kas ļauns? ''

Tā un tā. Māte sūtījusi. Lai šis pērkot viņu tīrumu.

''Māte? ..'' par Ruti atkal nošalca kā spārni. ''Un tu pati? Vai tu arī gribi, lai pērku? ''

''Ko māte grib, to es ar' gribu.''

''Tad tu... esi ar mieru... nākt pie manis... par sievu? ''

''Par sievu? ..'' Rutei apstājās sirds. Ko tas nozīmēja?

''Jā, vai tad tu nezini mūsu parašas? Kas pērk atraitnes tīrumu, prec arī atraitni. Vai māte neteica? ''

''Nē.''

''Bet sūtīt sūtīja? ''

''Jā.''

''Saprotu. Bet kā tad nu paliek? Tu - nāktu? ''

''Un tu? ..'' Rute priecājās, ka tik tumšs. Cik tā māte viltīga un - gudra! ''Un tu - ņemtu? ''

''Ar abi roki - - tikai...''

Tikai? Jā, bez šaubām - nabadze, svešniece! Rutei tā vien gribējās - bēgt, bēgt - - aiz kauna, aiz pazemojuma. Bet kur? Pie mātes viņa vairs neatgriezīsies. To viņa vairs negribēja redzēt. Ak, šī māte! Tāda, tāda... Ak kungs, to kaunu! Protams, protams, ka viņš to nevarēja ņemt... Un māte to zināja!.. To kaunu, to kaunu!

''Tikai...''

''Es zinu, es zinu,'' Rute čukstēja, un vēsma to pačukstēja zālei, un zāle to sacīja mežam, un mežs to atbalsoja debesij, un debess raudāja: Es zinu... ''Es zinu,'' Rute turpināja, ''Tev nekas nav jāsaka. Visa mātes vaina. Ja es būtu zinājusi, kas viņai prātā, ne mūžam nebūtu nākusi...''

''Tu maldies,'' pār Ruti atkal nošalca samtainie spārni. ''Tu varētu būt nezcik nabadzīga, tev es ietu līdz tuksnesī, pat bez ūdens un maizes... tikai...''

''Tikai? ''

''Tikai citam uz tevi vairāk tiesības.''

Rutei bija jāsmejas. Kas tā par runāšanu? Vai Boass tikai izvairījās, jeb viņš tiešām domāja tos puišus? Kas par niekiem! Nebija neviena ''cita''. Bet ko tas Boass tur runāja? Die's pas'! Viņa nemaz nebija vairs klausījusies.

''...cits radinieks... pēc mūsu parašām... viņam priekšroka...''

Kas par priekšroku? - viņa nesaprata. Bet viens bija skaidrs: Boass varēja viņas tīrumu pirkt un viņu pašu precēt tikai tad, ja tas otrs atteicās. Ak, viņa ienīda to otru.'' Un rīt agri viņai ar māti vajadzēja aiziet pie Betlemes vārtiem - tur viss izšķiršoties. Salīkusi - Boass ar dāvanu mātei nebija skopojies: lielo lakatu viņš bija piebēris smagiem, vētītiem graudiem - viņa brida pa nopļauto lauku, šad un tad paklupdama pār ciņiem. Un visu laiku viņa sūkstīja vienu vārdu, kā cīpslu, kas ieķērusēs zobos. Beidzot viņa to izspļāva: ''Pa - ra-šas - s!!!'' Ķēniņa Dāvida vecmāmuļa - tai viņai bija klūt - šo vārdu pateica kā karaliene. Bet vēl viņa bija tikai nabaga - un, ak, cik savā laimē nelaimīga! - atraitne, un no viņas satrūkās tikai zaķis. Vēl nenopļauta lauka stūrī tas bija snaudis vaļā acīm un nu, cilpas mezdams rugājos, pazuda tuvējā mežā. Debess raudāja. Bet tās bija spožas asaras.

Mūsu dienās - tuvu un tālumā

JAUNATNE DIEVAM

Jaunanglijas latviešu kristīgās jaunatnes dienas no 4-6 jūlijam Bostonā atklāja archibīskapa vietnieks A.S.V. austrumu joslā prāv. J. Ķullītis. Bez viņa sanāksmi ar referātiem kuplināja prof. F. Treus, prāv. Kr. Valters, māc. N. Ozols u.c. Pēdējais arī bija sanāksmi noorganizējis, sadarbībā ar abām vietējām latviešu ev. lut. draudzēm. Noslēgumā t.s. Priežu katedralē novietoja un iesvētīja piemiņas plāksni ar akmeni, kas atvests no Latvijas. Sanāksme un dievkalpojumi bija pulcējuši kuplu dalībnieku skaitu, pie kam daudzi jaunieši uz Bostonu bija mērojuši ceļu pat no attālākiem steitiem. - Latviešu kristīgo studentu apvienības pirmais kongress A.S.V. sanāca šajā pašā laikā Čikagā. Kongresa virstēmats bija: "Kristus un mūsu uzdevumu". Šīs programmas ietvaros noritošo bībeles darbu un pārrunas vadīja viesis no Mineapoles - prof. Dr. E. Šmits. Arī atklāšanas svētbrīdi un noslēguma dievkalpojumu vadīja profesors. Viņa referāts "Mūsu ienaidnieki un kristīgā cīņa" bija pulcējis bez pašiem kongresa dalībniekiem arī citus interesentus. Kongresa darbā vēl piedalījās māc. G. Straumanis un J. Strautnieks. Sanāksme izraudzīja apvienības amata personas un pārrunāja nākotnes darbības nodomus un mērķus, ko ar Dieva palīgu centīsies īstenot. - Lai sekmējas tik ļoti svarīgais kristīgais darbs mūsu jaunatnes vidū!

MŪSU BAZNĪCAS DARBS ANGLIJĀ

Kā Londonas avīze ziņo, šovasar sasauktajā Latvijas ev. lut. baznīcas sinodē Londonā prāv. E. Bergs savā pārskatā konstatējis, ka dievkalpojumu un baznīcēnu skaits samazinājies. Iemesls - izceļošana. Ievērojami audzis kristīto skaits. Baznīcas pārvalde nākošajiem 2 gadiem ievēlēta līdzšinējā sastāvā: priekšsēdis - prāv. E. Bergs, priekšsēža biedrs - P. Priedītis (sūtņa K. Zariņa vietā, kas nekandidējis), locekļi - J. Paegle, mācītāji R. Mužiks (sekretārs) un R. Āboliņš. Sinodes noslēguma dievkalpojumā spredikojis L.W.F. pārstāvis Anglijā - māc. D.L. Ostergrens (amerikānis).

BIEDRĪBU VAI DRAUDZI

7. un 8. jūnijā San Francisko pilsētā, Kalifornijā bija pulcējušies Vašingtonas, Oregonas, Kolorado un Kalifornijas latviešu mācītāji un draudžu pārstāvji, kas Latvijas ev. lut. baznīcas archibīskapa vietnieka prof. K. Kundziņa vadībā pārspriedā līdzšinējās pieredzes izraisītos garīgās aprūpes jautājumus. Interesants konferences konstatējums, ka A.S.V. rietumos tikai 20% iesaistījušies dažādās biedrībās, turpretī draudzes un dievkalpojumu kopās - ap 84%.

JAPĀNA KRISTIANIZĒJAS

Kristīgās ticības izplatīšanā liela loma piekrīt skolai. Tāpēc misionārs allaž tajā pašā reizē ir arī skolotājs un ārsts. Bet ne tikai izplatīšanā, arī kristīgās ticības saglabāšanā skolai ne mazāka nozīme. To it sevišķi, šķiet, izpratusi baznīca Amerikā, tāpēc blakus tīri laicīgām mācības iestādēm te tikdaudz tādu, kuŗas gan materiāli, gan morāli atbalsta baznīca. Internacionālās kristiešu universitātes atklāšana Japānā rāda, ka baznīca un skola grib iet roku rokā arī tur. Ne studentu (75, no tiem 15 sievietes), ne mācības spēku un administrātoru skaits jaunajā universitātē gan vēl nav liels, taču tās pirmais prezidents, zoologs Hachiro Yuasa, japānis, kristietis jau trešajā paaudzē, cer, ka tā būs īsta nākotnes universitāte. Dzimusi pasaules kaŗa traģēdijā, tā rādīs, ka "patiesība un tikai patiesība darīs brīvus cilvēkus un tautas." Līdzekļus vāc Amerikas savienotajās valstīs un Japānā. Nacionālā baznīcu padome (apvieno protestantu baznīcas Amerikā) pēc otrā pasaules kaŗa šādai universitātei Amerikas savienotajās valstīs apņēmās savākt 10 milj. dolaru. No tiem savākts jau 2 miljoni. Japāņi paši (95% nekristīgo!) savākuši 450.000 dolaru.

Bez nulē nodibinātās Japānā vēl ir 37 kristīgas kolledžas un universitātes. Taču tikai nedaudzām no tām ir bijis diezgan līdzekļu, lai konkurētu ar lielajām privātajām un valsts universitātēm, kas ir izteikti laicīgas.

"KRISTIETIS" PAR KRISTIETĪBU

Lielu senzāciju radījis Nimelera apgalvojums, kas tikai nesen pamanīts viņa intervijā, kas sniegta laikrakstam "Der Spiegel", sakarā ar viņa ceļojumu uz Maskavu. Intervijā sacīts: "Personīgi man tikpat kā nav nekādu reliģisku jūtu. Es vienmēr esmu uzsvēris: kristietībai ar reliģiju nav nekāda sakara. Tas arī bija ievads manām pārrunām ar krievu ierēdņiem Maskavā, kad viens no tiem teica, ka reliģijai gals esot tuvu un es atbildēju: 'No savas pieredzes varu teikt, ka reliģijai gals jau ir klāt. Kristietība nav reliģija, bet Dieva vēsts cilvēkiem, kas mums jāsniedz tālāk, lai tie atkal kļūtu par cilvēkiem. Tam ar reliģiju nav nekāda sakara. Ir daudz bagātākas reliģijas nekā tā sauktā Jaunās derības reliģija."

Jāpieņem, ka šāds evaņģeliskās baznīcas augsta vadītāja apgalvojums būs radījis zināmas neērtības pat viņa stingro piekritēju aprindās. Katrā ziņā Nimelers ir uzskatījis par nepieciešamu savu viedokli tuvāk paskaidrot. Viņš deklarē, ka zināmo rakstu neesot rakstījis pats. To esot darījis reportieris, pamatodamies uz kādu neoficiālu sarunu par viņa ceļojumu. Bet viņš piebilst, ka rakstā tomēr nekādu nepareizību neesot. Tā šie izteicieni met nepārprotamu gaismu uz Hesijas baznīcas prezidenta augstākā mērā stūrgalvīgo un pretrunīgo, bet visādā ziņā nozīmīgo personu, jo Nimelers joprojām ir vācu evaņģeliskās baznīcas ārlietu daļas vadītājs.

(Swiss Review of World Affairs, V.2, No.5, August 1952).

MĀCĪTĀJU STĀVOKLIS SARKANAJĀ ĶĪNĀ

"Deutsches Pfarrerblatt" ziņo par zīmīgu iedzīvotāju nodarbošanās klasifikāciju komūnistiskajā Ķīnā. Saskaņā ar to, 1. - 8. klasē iedalītas dažādās parastās profesijas, 9. klasē - ielas meitas, bet 10. klasē ieskaitīti burvji, pareģi, zīlētāji, misionāri un mācītāji! Rakstur īgi, vai nē? Bet brīvajā pasaulē aizvien vēl atrodas lētticīgie, arī baznīcas aprindās, kas grib iegalvot, ka kristīgā baznīca ar komūnismu varot itin labi sadzīvot!

FORM No. 3547 Requested

MĀJAS DRAUGS
DIVISION OF AMERICAN MISSIONS
NATIONAL LUTHERAN COUNCIL
327 South La Salle Street
Chicago 4, Illinois

Return postage guaranteed

VILKI AVJU DRĒBĒS

''Deutsches Pfarrerblatt'' ziņo no Vatikāna avotiem, ka Pad. Krievijā pastāvot 2 semināri un 10 skolas katoļu pseudogarīdznieku un mūku sagatavošanai. To īstais nolūks esot apmācīt uzticamus komūnistus, kuŗu uzdevums būtu zem kristīgās apsegas sludināt maldu mācības politiskā iekrāsojumā un radīt sajukumu garīdznieku un ticīgo starpā.

FRANCIJA UZŅEM BĒGĻUS

Vācu tautības lauksaimniekus - bēgļus un izraidītos - sākusi uzņemt Francija. Šo akciju izkārtojusi Luterāņu pasaules apvienība (L.W. F.), pie kam palīdzībā ietilpst arī apgāde ar lauksaimniecības rīkiem.

BAZNĪCA LUTERĀŅU ''PĀRVIETOTAJĀM PERSONĀM'' AUSTRĀLIJĀ

Kā no Austrālijas ziņo, luterāņu baznīca vāc līdzekļus jaunai, plašai baznīcai Melburnā. Jaunajā baznīcā dievkalpojumi notiks vairākās valodās, arī latviešu un igauņu.

JAUNS PREZIDENTS LUTERĀŅU PASAULES FEDERĀCIJAI

Visas pasaules luterāņu kongress Hanoverā tagad noslēdzies. Par federācijas prezidentu turpmākajam darbības posmam ievēlēts Hanoveras bīskaps Dr. Hanss Lilje, kaut gan tas domājis, ka politisku iemeslu dēļ vācietis par pasaules luterānisma galvu nebūtu vēlams. Augstajam amatam minēti arī amerikāņa, ULCA prezidenta Klarka Fraija un norvēģu bīskapa Johannesa Smemo vārdi, bet sakarā ar austrumu un rietumu auksto kaŗu un lielo luterāņu skaitu aiz dzelzs aizkaŗa, domu par amerikāni kā visas pasaules luterāņu galvu esot noraidījuši arī paši amerikāņi, un norvēģu bīskaps atsacījies kandidēt tāpēc, ka tikko kā ievēlēts par Norvēģijas baznīcas galvu. Lilje pašreiz ir 53 gadus vecs. Kā nacionālsociālisma pretinieks Hitlera laikā viņš bija apcietināts. Viena no mūsu dienu visredzamākajām luterāņu personībām. Pazīstams arī teoloģiskajā rakstniecībā.

Latvijas ev. lut. baznīcu reprezentēja archibīskaps Dr. T. Grīnbergs. Baumas par ''sarkanā bīskapa'' G. Tura ierašanos nepiepildījās. Toties bija ieradies Budapeštas bīskaps Lašlo Dešerijs un pāris vācu mācītāju no krievu zonas. Pret Dešerija resp. ungāru delegācijas politizējošām tendencēm un pārmetumiem rietumu tautām protestēja prezidents Dr. Beršels (amerikānis), Dr. Fraijs u.c. Preses konferencē ungāru delegācija atsacījās ierasties.

Luterāņu pasaules federācijas bēgļu aprūpes vadītājs Dr. Stjuarts Hermanis ziņoja, ka trīs gados bēgļu aprūpei - un galvenā kārtā Vācijā - izdoti gandrīz 4 milj.dollari. Ar tiem celtas jaunas baznīcas, palīdzēts bēgļu mācītājiem, kārtota luterāņu bēgļu izceļošana u.t.t.

Amerikāņu Nacionālās luterāņu padomes direktors Dr. Pauls Empijs ierosināja dibināt īpašu institutu ar nosaukumu Luterāņu pasaules dienests (Lutheran World Service), kas, ieskaitot bēgļu aprūpi, saskaņotu dažādo baznīcu savstarpējās palīdzības darbu.

Par Hanoveras konferenci un tās atzinumiem plašāk nākošajā numurā.

FRIEND OF HOME

English Translation of the Latvian Paper Majas Draugs

Volume No. 3 | October 1952 | No. 10

Pastor Osvalds Gulbis

OUR MOTHER
(To Reformation Day)

We often talk about our Church as our spiritual mother. And she really is. A child needs his mother. When something pleasant has happened to him, mother shall know it first, and when he is sad, troubled, when being wronged, and when his little heart is "full" - who else except his mother will comfort him? In the course of time the child certainly becomes more independent. His mother's care, support, and advice do not seem - and really are not - so necessary anymore. Sometimes he even comes to the idea of having outgrown his mother. He, so he thinks, is much wiser than she, he can manage things better. Now his "eyes have opened." "Now," he thinks, "I am grown up, and I am going to settle things according my own desire. I do not need any mother now." His mother, however, needs him. - Our Church needs us. And even if we would make the pretence of not being her children, our spiritual features betray us. And no matter how much grown up we might be - to her we are but children. And these relations of mother and child we cannot escape. Whatever we may say: "Yes" or "No", it does not matter much, for the fact remains that our Church has brought us up and that she is still concerned about us. We were born in a Christian family, our parents sent us to a Christian school; and we realize that we are living in a Christian country. The most beautiful and the richest land in the world with all its fields, groves and hills cannot feed and comfort even a single human being who is hungry and who has lost his way, if there is not a tree in this land upon which the Spirit of God can alight as a dove. That is our spiritual mother: as a golden tree with a golden bird on its top. Cut this tree and the golden bird will not have any place where upon to alight. He will fly up with his wings and the golden light will extinguish also. Darkness will cover the earth and the people. Our folk song is not meaningless in its sentiment: she who lifts up the child into the sunshine - is his mother. On October 31st, the festival of the renewed faith, is the Church's birthday. It reminds her of ancient days. Already 435 years have passed since monk Martin Luther proclaimed this event in his 95 theses. And we listening to her story and hardly being able to visualize the difficulties of that time, take a glimpse on our right and on our left. There are the two older sisters of our mother. Our mother is the youngest.

The Catholic Church no doubt is the oldest among these three sisters. She is a queen. Having put on her bent shoulders a purple gown, with a queen's crown upon her grayhaired head and with her lips pressed together, she sits upon her throne like a stone. Once in a while there is a courtier approaching

silently. He puts in order the folds of her gown. And once in a while, sometimes having asked for an audience even many decades ago, a commander-in-chief is kneeling. He pins upon her gown a new broach of diamonds and, depending on the era and circumstances, informs her about the new conquests or losses. The courtiers change as well as the centuries, but not the features of her stony face. She is a queen and her children are her subjects. Even having dipped their fingers into the sacred water at the entrance of her palace, even having put in order their hair and dresses, they do not dare come in. Having honored her with a low bow they remain at the threshold patiently waiting for an eventual sign of their mother through her servants. Their mother is a queen, and they are afraid of her. One just wonders what would occur if someone would succeed in convincing them that there is nothing to fear, that they should not be afraid?...

Much younger than her oldest sister, nevertheless twice as old as our mother, is the Orthodox Church. She is a beauty and she has lots of beautiful garments. Having no talent as a queen she spends her days in her dressingroom in front of a mirror. There are pictures upon the walls and candles in candlesticks of diamond. In her hair there is a rose scenting while fading away. Her children stare at her as if enchanted. One just wonders what would happen if a thief would break in and steal those garments, if the candlelights would be extinguished in the candlesticks?...

And what about our mother? In vain we would search for her in a castle or in a dressingroom. Of all these three she seems to be most like that woman, who having lost the one silver piece, lighted a candle, swept the house and sought diligently till she found it (Luke 15:8 and following verse). We can come to her without any fear and embrace her, we can ask her about everything, that is in our mind and, if it seems to us correct, we can even advise her. Sometimes she gets angry, of course. Having put in order a loosened lock on her forehead, she warns with a finger of her wet hand but it is just a warning. She surely is not going to slap us. She likes much talking. She has a lovely voice. She knows many beautiful songs. And the best of all - we sometimes probably even have not noticed it - she has a good mother's heart. Are we afraid of her? I do not think so. Do we admire her? Probably not much either. And the question about our love to her probably could not even be raised. Nevertheless, we esteem her highly, if even for the sake of the freedom which she has granted us.

The days of Reformation are a time of sweeping and seeking. Being born in those days our mother has remained a faithful sweeper and seeker - with a candle in her one hand and with a besom in her other hand. In such an appearance we esteem her and such an appearance she always should maintain. Maybe that is also the reason why there is such an apparent confusion, maybe that is the reason why there are so many different groups in the Protestant church - because there is searching, diligent and persistent. It is better to seek and to find a lost penny than to lose a whole kingdom. As a child favours his own mother, probably all will not agree with us. We, however, think that future belongs to our mother - to our Evangelical Lutheran Church. She is still young. She is active like a diligent housewife. She does not threaten and she does not frighten her children, for where there is threatening there an oposition rises sooner or later. And even if the hand of ones mother would be as strong as one could imagine, she can not move the rod of God. A slave's work in Siberia is not worthy of a man and it is against God's will. But such a work has the same value also in the world of the spirit. Our mother does not obtrude the Truth upon anyone. She knows: the Truth should be found by everybody himself. And in searching for it she wants to be helpful. Of course she too likes a nice

garment but she never has stood the competition with her two sisters in this respect. She does not want to stand it either. She knows: God does not look at a face. And - neither beauty nor our deeds (and not the compulsery ones at any rate) would save the world, but - God's grace. Therefore our mother has taught us and she repeats it on her birthday once more: "The just shall live by faith" (Rom. 1:17). But to believe in God and in Christ that is the greatest grace. May God grant this gift also to our era through His Church!

* * *

Dean J. Kullitis | Ezekiel 36:26-28

THE NEW HEART
(To Thanksgiving Day)

Christian brothers and sisters: when we ask what is the most necessary thing for the man of our era and what he should pray for from above most urgently, then the answer is clear: the greatest gift which could be received by the man of our era is a new heart, where the Holy Spirit is dwelling. For, unfortunately, also many men of our era have to say as the Ephesians once said to the apostle Paul: "We did not know at all that there is such a Holy Spirit." The married people are fighting endless wars with short interludes. The children grow up without the most elementary politeness, tact, and obedience. In the social life men have lost their way as if in an uncharted labyrinth and they can not find the way that could lead them out of their selfishness and vanity. Therefore we ask:

1) How is the old stony heart, where selfishness is ruling?

2) How is the new heart where the Holy Spirit is dwelling?

3) Who is going to give us this new heart?

I.

There is a German fairy tale about a cold heart. A poor collier receives in exchange for his fleshly heart one of marble. Now he has a cold heart in his chest. He does not feel anymore, neither does he smile or weep; he has neither compassion nor any spiritual longings or wishes. The poor collier becomes rich, he curses men, he starves his mother,and he is brutal against his wife. Nevertheless, he is not happy; he returns his cold marble heart to the merchant, and wants his sensitive heart back. Now he is poor again, but is more satisfied,and happier. He does not want the cold marble heart anymore.

There is much truth in that fairy tale. For from our heart proceed all the good and evil. Men are so different in the world; therefore their hearts are so different also. It has been expressed so nicely by our poet Janis Boruks:

> There are so many stars in the sky
> But each of them has a different glimmer;
> There are so many men in the world
> But each of them has a different heart.

The direction of our lives has been decided by the things to which our heart is bound. If ones heart is bound to mammon and money he will be ready to sacrifice all the beloved people and even his God to those idols for our

Savior says: "For where your treasure is, there will your heart be also... Ye cannot serve God and mammon." If ones heart is striving only for reputation, he will become ambitious and selfish soon. If ones heart is striving only for beauty, he will soon care for nothing but beauty, no matter whether good or evil. If one in his heart has gotten an idea he will subject himself to this idea. His idea can become an idol soon for him, to which he will sacrifice everything as for instance communists do. We read about stony hearts also in the Bible. Let us mention Cain who in his anger killed his brother, and Judas, who betrayed his Lord and Master Jesus Christ because of avarice. Let us be cautious, that we have notthis insensible cold and selfish stony heart and whether it has not been hidden with a smile of politeness. If it be so, let us make haste to get rid of it.

II.

Thank God, the Bible tells also of sensitive hearts, warmed by the Holy Spirit. We find them with individual, faithful men already in the Old Testament. We read there about Noah, who preserved his heart pure when all others were deep in their sins and retreated from God. When God destroyed the sinful men by deluge Noah found mercy in God's eyes and escaped it in his ark, which is the symbol of the Christian Church even now, and even now the Church is a float like Noah's ark on the sinful waters of the world. We read there about Abraham who knew to subject his faithful heart to God in such obedience that he was ready for sacrificing even his only son. But, nevertheless, those men with new hearts warmed up by the Holy Spirit we meet in the early Christian Church also. The Holy Spirit turned the fearful hearts into heroic hearts which were not afraid of any worldly power and which testified the quickened Savior Jesus Christ. The charity that united the first disciples was so warm that one could say about them: "They were one heart and one soul." This Spirit was alive in the era of the Reformation,and through the words of Jesus Christ and through the Holy Scriptures it approaches even now and turns men into saved sinners. That even the angels can rejoice about them at the same time when the hearts of many waxed gross by avarice and selfishness. We are afraid of those men. They walk on the earth like corpses and are entirely insensitive to the needs and sufferings. The fire of life flashes into their eyes only then when there is an oportunity of grasping and grabbing and when there is an oportunity of increasing their saving account. We fear that something similar could happen also to us. And therefore we would like to receive a completely new heart, the heart of apostle Paul in Athens, heart of Luther of Worms, heart which, using the expression of a poet is like a new earthen jar: where you knock at it, there it resounds.

III.

Who is going to give us this new heart? The poor collier received the marble heart at the merchants. The world is trading now with everything: with human lives and honor, people and states. But we are not going to ask this new heart, enlightened and warmed up by the Holy Spirit from the mighty merchants of this world. We have to go in an opposite direction to Him, who resists the proud and gives grace to the humble, and who looks for the brokenhearted, for men, who have been trampled down by the filthy feet of the mighty and impudent ones. How nicely resound the words of the eternal God from the heavenly heights: "And I will put my Spirit within you, and cause you to walk in my statutes, and ye shall keep mine ordinances, and do them."

These words have been said to the men of the Old Testament but they were heard by the early Christians and by Luther in his era as well. They should be heard also by us in our days.

The disciples of Jesus had experienced and lost much, nevertheless, they kept holding together and they remained in the teachings of the apostles in the breaking of bread and in the common prayers. We too have suffered and lost much, but let us remain with our evangelical Lutheran faith, that founded upon the teachings of Jesus Christ, proclaimed by apostles, reformed by Martin Luther, kept and preserved by so many generations. Let us share with our neighbours in the things we have, not only in food, but also in the warmth of our heart, comfort and encouragement, for that is what we need more than the daily bread. Let us remain in zealous prayers for the salvation of our souls, our friends, and our people. There is one prayer which particularly is in our mind, the prayer for the Holy Spirit and that is the prayer that always has been granted by God. Therefore let us pray with words of the hymn:

Come Holy Spirit enlighten us,
Renew our hearts;
You know our needs,
You know the help.

I wish a blessed Thanksgiving day and Reformation day, warmed up by the Holy Spirit, to all of you.

* * *

Klara Zale

TOWARD ETERNITY

Look, before she disappears!
Like a hawk - afloat
Passing stars in open air
Sailing is a boat.

Tiny like a loosened knot
Is the earthball down
Running, running is the yacht
To the lustrous town.

Wideness, wideness all around...
Then - isn't it a song? -
Solemn, beautiful and sound...
Here, here I belong!

* * *

THE SOURCES OF FAITH

III

Continuing his life's story and returning to the question "WHY I BELIEVE IN GOD?" at the same time, Cronin tarries at the problem of evil. If we believe in God as the Supreme Intelligence, in God the Father, maker of heaven and earth (the first article) how can we explain the evil and pain in the world? The world is afflicted by storm and flood, by famine, pestilence, earthquake and lightning strokes, by dreadful diseases and by death. Is this the world created by Him? Could He produce a world only as good as this? Making the attempt of solving this problem Cronin reminds us not to forget that we are living in the materialistic age, obsessed by the pursuit of pleasure and that we should not forget that mere enjoyment is not the be-all and end-all of existence.

If we accept God and our own immortality we understand that our lives are not meant to be a joy ride but a time - all too short - of preparation; a moment, in terms of eternity, of testing and endurance, when we stand poised, so to speak, upon the threshold of the hereafter. Man is destined to suffer and the more he tries to insulate himself against suffering the more he shall suffer. "So long as suffering appears grievous to thee and thou seekest to fly from it, so long will it be ill with thee and the tribulation from which thou fliest will everywhere follow thee" (Thomas a Kempis).

By acceptance of discomfort and pain, of disappointment and misfortune, of sorrow, we survive the supreme test of submission to the will of God. We acknowledge the vanity of the earthly treasures and strengthened in spirit, we submit. Thus it was with Job when he cried testifying his faith: "Let come on me what will... Though He slay, yet will I trust in Him." And further: "I have heard of Thee by the hearing of the ear, but now mine eyes seeth Thee."

This inner light shows us God, for with our thought we can not even scratch the surface of the Infinite. The revelation of God comes only from the heart.

So the first step towards God is surrender: "I am nothing, I know nothing." Yet the farther our steps continue along that pathway, the greater our confidence becomes and at last it reaches a sure conviction. And only then we become aware of blind futility, the worthlessness of life without it.

In this connection Cronin tells us about some experiences of his. Once visiting Italy, one glorious afternoon he came to the famous monastery near Fiesole. He admired the beautiful fifteenth-century church, the exquisite, illuminated manuscripts in the monastery's library, and the magnificent works of art; in a word - all the things "raised to the honor and glory of the Lord." Nevertheless, the greatest treasure of them all he found when wandering in the little monastery garden. It was an old man, bent with toil and rheumatism. It was the monastery's gardener. When addressed and praised by the writer because of the well-kept orchard, the old man smiled: "I have been tilling that patch of earth for more than thirty years. I see my cherry trees in bud, and then in flower, and then in fruit. And then I believe in God."

Another time while still a practicing physician in North England he became acquainted with a man, who had all his life prided himself upon his atheism, and who had disowned his only daughter because of her marriage to a school master, devoted to religion. Toward the end of his life, however, when stricken by an incurable malady, a strange change came over this old skeptic. He was taken by an almost passionate desire to justify himself in the eyes of his son-in-law. Time and time again he would engage his son-in-law in an argument but he always concluded with the remark: "Don't delude yourself. I'm not repentant. I still don't believe in God." "But, father, He believes in you," replied his daughter one day, by a stroke of genius. This simple remark swept away the last of the old man's resistance and doubt. "It is a thought which might serve for all of us," concludes the writer. "Whatever we may think, whatever we may do, we are still God's children. He is waiting for us. And it takes only one word of faith to acknowledge Him. Abraham Lincoln went upon his knees each night and turned his thoughts toward heaven. Are we now too worldly-wise to follow this great example? Through the centuries, countless human beings have shaped their lives, with true nobility and shining example, upon God. He has brought courage to the weak, strength to the weary, hope to those lost in despair. He is in each one of us, if we will only seek Him."

Janis Muncis

LEONARDO DA VINCI

It is difficult to imagine a person among Christians who has not seen the picture or rather reproduction of the painting - Jesus with His twelve disciples at The Last Supper. The author of this picture, that seems to be the most reproduced work in the world, is Leonardo da Vinci whose 500th anniversary we are celebrating this year. He was born in April 1452 in a family of a well off notary. The boy liked to draw even in his youth; his father supported him in his tendencies and sent him to Andreo del Verochio who was a well educated man of the Renaissance and a good master in drawing. There Leonardo received solid education in science and art. In 1472 he joined the artists guild of Florence and entered the famous court of Lorenzo de Medici. There he met such well known artists as Perogino, Ghirlandayo, and Boticelli. Leonardo not only learned from these elder artists but influenced the whole artistic development of Florence. He was interested not only in problems of painting but in everything which occupied the mind of man of the Renaissance. His genial mind engaged more than one problem at the same time, but unfortunately was not able to finish all projects.

In 1483 Lorenzo sent Leonardo da Vinci to the court of Lodovico Sforca at Milan. There Leonardo found a wide sphere of action. Together with the architect Bramante he built several buildings and worked for the city's better outlook. At the same time Leonardo took an active part in the court life and festivals. His advice was sought for making costumes, fashioned weavings and jewelry. He dictated the fashion and all matters of taste in the court. When Milan was occupied by the French in 1499 Leonardo moved to Rome. The court of Pope Leo X could not fascinate the great artist's interest. He followed the invitation of the king of France, Frances I, and emigrated to France. Here he finished his painting Mona Lisa but he could not spend much time in painting: his right arm was paralized. Nevertheless, he continued to draw and to write treatises about painting with his left hand. Leonardo da Vinci died on May 2, 1519, far off from his home land having reconciled himself with the clergy.

There are few paintings of his that have been preserved up to our time. The most famous among them is the Holy Supper, already mentioned, at Santa Maria delle Gracia monastery (Milan) and Mona Lisa, a portrait at Louvre (Paris). Both these pictures have lost much of their former freshness and only after rather long studies a specialist is able to discover the spiritual vigour that dwells in these pictures which the master has known to make eternal by a peculiar composition of color and lines.

The drawings of Leonardo da Vinci are scattered among all the greatest museums of the world where they are admired and studied by earnest pupils of art. Leonardo da Vinci invented great many elements among which the most important one is his "sfumato" i.e. a delicate accomplishment of light and shadow in the picture. Leonardo da Vinci worked very carefully considering each line and color and taking into account the general composition.

If we compare the painting of the era of Leonardo da Vinci with a painting of nowadays we notice the dreadful abyss between those two eras. In the era of Renaissance there was developed a distinct culture of painting, a result of good traditions that lasted for centuries. In our days, however, we can hardly talk about any modern culture of painting. The modern painting is a result of anarchy and spiritual nihilism, even more an undertaking about the usefulness of which one sometimes becomes doubtful. The master pieces of the world are

collected in grandiose museums, and there is no lack of people who are hurrying through the rooms of the museums reading the short notices in the catalogues and comparing the figures under the pictures on Sundays and holidays, but that is all; the average people are not able to comprehend and to enjoy their beauty. There is no use of long and elaborated writings about painting. For most people they are tedious and they would not understand them. No wonder that people have more interest in a new automobile than in a painting of Leonardo da Vinci. There are few in our day who would understand art as well as in the era of Renaissance. We must grow more together with the culture of beauty and with a real one not with a spoiled one. We should learn to "understand" art more, i.e., we have to approach art not with our intellect but with our feelings.

Democracy is fighting for its existence. There is many a thing that is to be settled. One of the goals of democracy, from an artist's point of view, is to develop the culture of painting seriously. Let us hope, that the era of spiritual anarchy will be succeeded by the flourishing of harmonized spiritual culture. There are necessary receivers, they who "understand" true art but also donors, true artists anointed by God. In this connection the words of Giorgio Vasari are of much significance: "The richest gifts are occasionally seen to be showered on certain human beings, may they sometimes supernaturally and marvelously congregate in one person, beauty, grace and talent being united in such a manner, thus favored may turn himself, his every action is so divine as to leave all other men for behind him, and manifestly to prove that he has been specially endowed by the hand of God himself..." How true it is! Only a man raised by God's hand can raise also others. There is but one pace to the insight of Bible: "For without me ye can do nothing." Is the man of nowadays ready for it? We can not tell now. There is one thing sure at least: only an artist who has humbly bowed to the greatest, to the religious values - and may be exactly for this reason so wonderfully blessed by God's hand - is surviving ages; and harmonized spiritual culture is possible only there where the creating soul of an artist is in harmony. Leonardo da Vinci is a good example for that.

* * *

Arturs Prieditis

GOD'S REVELATION AND THE SCRIPTURES

III

Of course, all Scriptures are written by the hand of man, but they are not a product of the human mind. They are inspired by God Himself, and by this they are distinguished from all other writings.

In what manner the writing itself takes place, is a very complicated and practically unanswerable question. Opinions about it differ and can be classified in two main divisions:

a) Inspiration is verbal i.e. the inspired writer (possibly in trance or ecstasy) wrote or dictated word for word what he himself received under dictation. The adherents of this viewpoint argue thus: When God intended to reveal through a chosen man a certain spiritual truth to the humanity or at least to a particular nation, a truth unattainable for human mind without His help, then it must be evident that in human language there still were not to be found words or expressions, corresponding to this certain truth. Like a father or

a teacher who, when making explanations to a child, has to condescend and to descend to the level of infantile comprehension, using examples or similes from the child's world, the world, which is close and intimate to a child, so even God has to use different common notions, which were to be found in the mind of the inspired writer, and He had to select those, which symbolicly correspond to the spiritual ideas, which He intended to reveal. If man's inferior mind would have tried to interfere in this process of writing, the transcendental symbolism would have been ruined and would cease to reflect correctly the real contents of the revelation. This is the reason, why God so often has warned from changing even an iota of what has been written.

b) Inspiration is not verbal, for God, when revealing a truth to a man, makes it known not to his mind but to his heart (i.e. not to his ordinary consciousness, but to his over-consciousness or intuition). When this inspired pneumatical knower, the gnostic, the owner of such a new transcendental, supra-intelectually acquired truth wants to impart it to other men, he suddenly discovers, that he lacks words to express it. He is compelled to translate it into common language, he has to attire it with common expressions or images, taken from the direct familiar environment. Such is the origin of the symbolical form of expression, so peculiar to all Scriptures.

Besides these two main opinions there exist also other modifications and combinations of both, but in one respect they all are unanimous, namely, that in Scriptures the Truth has been attired or has attired itself with a symbolical form.

Max Muller, the great orientalist, affirms, that all Scriptures of the world are based on a peculiar, metaphoric language. And G. Gaskell, an adherent to the viewpoint of verbal inspiration, gives to symbolism the name of "the Sacred Language" and in his "Dictionary of the Sacred Language" says: "The Sacred Language will be seen to be the one and only instance, where supernatural intrusion into mundane affairs is clearly cognisable; for a universal language, such as this is, could not be invented and applied by man. It is possible for the Scriptures literally to be the work of man, but it is impossible for their world-wide undermeanings to be other than superhuman and transcendental."

As soon as we have learned to acknowledge that in Scriptures revelation has been hidden in symbols, our attitude to Scriptures and to their critics suddenly becomes clear and plain. As soon as we cease to permit the historical, literal explication to obscure and to cripple the truth we also check all sources of doubt against God's Revelation. All conflicts with science are abolished. Rational arguments cease to touch the real essence of the Scriptures, and the religious position remains unconquerable to all materialistic assaults. All prejudices, which we always had against the anthropomorfic descriptions of the qualities of God, are now invalidated. We cease to comprehend it literally, when we read about the hand or the eye of God, about God's anger, severity, or other human weaknesses which have been ascribed to God as his qualities. We are not deceived any more by such expressions as "heavenly nuptials," "the brides of heaven," or "celestical banquet." We are not repelled any more by the typically Jewish element and the choice of corporeal and sensual analogies, which characterises the Bible. We now understand, that it can easily be explained by the carnal disposition of the Jewish nation.

And if we apply the same Christian standard to the revelation, given to still other nations, we in advance will be prepared to take the outer forms of each symbol for what they really are. We will know, that this changing outer

form is depending on the different national characteristics, on the tendencies, customs and requirements of the nation, on their condition of life, on the environment, the flora, the fauna, and the climate. We are not repelled any more by the unusual terminology, nor are we shocked by the choice of images or similes which can be nationally explained. We know that all this rich, imaginative oriental way of description serves only as a means for the expression of subtle, abstract truths; and we know, that this seemingly worldly style is only cipher and symbol.

And if all this is known to us, then only one thing could still cause us concern and anxiety: our wish and desire never to lose this key to the cipher, which has been given to us by our Faith, and in our own personal life, work and deed ever to be real Christians, Christians not only according to the letter, our assertion, our outward garments and customs, but in Spirit and Truth, that means, not only by the outer sign, the Cross, but also by the Spirit of Christ - which was also the concern of St. Paul in his admonition to the Jews (Romans 2, 28-29): "For he is not a Jew, which is one outwardly; neither is that circumcision, which is outward in flesh: but he is a Jew, which is one inwardly; and circumcision is that of the heart, in the spirit and not in the letter; whose praise is not of men, but of God."

* * *

Sgt. G. Karklins

A SOLDIER'S STORY

Having escaped the dull camp-life in Germany and the deadly godlessness in our homeland, we have begun a normal life again, and rather seldom we remember that also now there are men whose days are dawning not in a feverish city or in a silent rural homestead but in the battlefield. These men continue to fight the old fight, which has been fought in different parts of Europe, now - in the Far East.

In these lines I would like to share with the readers my experiences, as far as a soldier might have them and as much as it is possible to relate here. Last summer, when the sun of July was shining bright, I left the peaceful west-coast of the States in order to join with the fighters in Korea. After a rather monotonous voyage we came to Japan's shore. Even here, in the States the sun seems to be too hot sometimes. There it is much worse. However, we did not have to warm up long in the sun of Japan, for we had to go farther. After a short voyage we were on the battlefield of Korea. Wherever we looked, there were hills and ridges with sandy and marshy valleys among them: the Korean rice fields. They themselves are living in huts made of clay round a fireplace dug in the ground of the hut and covered by an iron-plate. Here the old saying still holds: Where there is smoke, there is warmth. We stopped at the foot of a hill and there I spent almost all of the nine months of my service, there in the summer heat as well as in the frosty winter, gradually moving forward and gradually pushing back the godless one which is so well known to us. Here they have but a different skin color.

The readers of Majas Draugs certainly will be interested in the religious life of the soldiers. The first thing which should be kept in mind is this. There is no place, security, and conveniences, without which we think men could live. A soldier is living in the shadow of death and perhaps therefore he sees the problems of life much clearer and more seriously. While in peaceful, normal conditions we frequently have no time for praying to God, not

mentioning even the attending of services: They seem too early, or too late, too far off, or there are some other things that hinder us, for instance, the good pay for overtime - a soldier has been hindered neither by frost, nor weariness, nor the nearness of the foe. Sometimes when attending the service he has to go close to the front-line. But there is no lack of goers. Certainly, even here among the faithful ones there happen to be men, who do not care about prayers etc. but they do not make fun of their faithful comrades. The services mostly are held in the open, also in the very nearness of the front. Often a box of munition or the pastor's jeep is substituted as an altar. Nevertheless, Heaven seems to be nearer and Christ Himself, it seems, has stayed at the dusty kneeling place of prayer.

On the day before my leaving for the battle field, we were gathered in my parents' house for a devotion. It was also my confirmation day, and on that day I received a New Testament as a present. I put it into my bag, but I did not know then, that this book would become so dear to me. Now I can say: the value of this book really is revealed only on the battle field. A soldier sometimes throws away even his boots, when they become too heavy, or a blanket when it seems summer is at hand and when there is no strength anymore to carry all those things along. So I have done also. But I kept my New Testament. This book taught me to look at the things in a different light and to judge them differently. It answered my questions, yes, I believe, its truth protected me when the bullets whistled all around and when splinters tore the soil and dashed also into our armored car.

We all appreciate the temporal values, conveniences and different benefits, especially in this rich country, for what the others already have we want to have also. A fighter, however, lacks all those things, sometimes he cannot enjoy even the most primitive conveniences but they are not the things which he primarily wants to have. How much do words mean for him for instance like those in a letter: "May God be with you" - words which sometimes do not have any meaning to him who has written them. How much it means, to know some one is praying for you. As for myself, I can say it often was easier for me to miss my breakfast than my prayer. The picture which is added to those lines does not show men posing for a photographer. These boys whom you see kneeling do not pose. They pray. As the fight for and against Christ becomes more and more severe and where only he can be victorious, who has the best armament - let us not forget that prayer and fellowship are a part of our armament.

In the Old Testament there are significant words: "Yea, though I walk through the valley of the shadow of death, I will fear no evil: for Thou art with me..." When I read them I thought, they were written for me. And this land of "the shadow of death" - was that not Korea, I asked myself. When I left, winter had passed away, the season of blossoms had come. But I think there is a season of blossoms always. There the life of faith is blooming. Would it not be even more wonderful if it would flourish also there where the bullets do not reach? The season of flourishing faith...

* * *

Pastor Osvalds Gulbis

RUTH (cont.)

Mother pushed her shoes under the bed and dipped her burning feet into cool water. Then she gave a sigh of relief. Puh, this walk had made her tired. She felt pins and needles in her feet. But now, thank God, they had come to

a conclusion. The lessee was warned, and her daughter-in-law did not say "no" anymore. There was but one thing. They need a buyer. Suppressing a heavy sigh mother turned to Ruth.

"Mother!"

"What's the matter?"

"N-nothing..."

"Do you like?"

Her mother's ring, which she had taken subconsciously, suddenly became hot like a char-coal in Ruth's hands, and she dropped it.

"Take it if you like, take it!" mother insisted. "No one would look at my hands since they are old. I have worn it long enough."

"No, mother," said Ruth, with her hands put behind her, but now the char-coals were glowing on her cheeks.

"What's the matter with you, my child?" the heavy sigh flew up from mother's heart like a bird. But it was a bird at which some one had shot, for blood dropped from its wing... "You seem strange to me lately. Do you regret your coming with me?... I hear you tossing in your bed. It seems you cannot sleep well, the days are hot, and... Listen, it just struck me. Don't they harm you when gleaning? Aren't the boys rude to you?"

"No, mother," Ruth smiled, "the boys are well-behaved. I really am ashamed, for I see they scatter the ears on purpose. Rather - the girls, especially one, a fat one. I'm sure she does not like me."

"Well, you don't tell me. Wait a bit, I'll spill the water."

Mother wiped off the feet with the end of a towel then she took the basin and left the room. At the threshold the basin swung in her hands, nevertheless all its content was poured out at the fence on the tops of the nettles. Then fast as an echo she was back again. Ruth even had no time for putting mother's ring off. It obviously burnt only while mother was present.

"Now, come in and let's have a talk."

Mother took a seat upon the bed. Ruth hesitated, then she squatted at her mother's feet and pressed her lips. "Now, ask!" she thought. "I won't tell you, no, I won't!" But mother asked nothing. The floor was cool. Mother's hand upon her head was like a roof in a rainy day, and today's walk had made her tired too - - -

"Mother, he isn't very old, is he?" she said lost in her thought. Certainly she bit her lip at once. But it was already too late. Mother had heard.

"Who isn't old...?" Then mother thought she had understood. She saw her ring upon her daughter-in-law's finger. "Well, perhaps a little bit. You could use a brand new one. But I think you would like this more. Father brought it..."

"Oh, mother, you don't understand!"

"It's correct, my dear, but you don't tell me anything. What's the matter with you?"

"Mother, I think - Boaz... Is he very old?"

"Oh you are talking about Boaz!" mother suddenly felt like being picked up into a carriage. "Of course,he isn't. Who said he is old?"

"The boys in the field."

"He, he, he," mother laughed and her laughter glistened like the small fishes, that Ruth had observed in a calm inlet. "The boys probably have noticed that the farmer likes you. And you like him too, don't you?"

"Oh, mother, there is no use, I'm a begger..."

Mother, however, did not pay any attention to her sighs anymore. "Well," she thought, "how can one say that God has forgotten us? There is, let us say, that toilsome feeling of climbing up a sandy hill. The sun is setting and it seems he calls you: "Come, come!" But can you reach the sun? Your feet are tired. Your home is far away. Then you even can't see your way anymore. And you are afraid: I'll have to stay here for ever... Suddenly, there is a voice inviting you: Mother, come and take a seat beside me, I'll drive you! - And now you are in a carriage. He, he. You have a seat, you wing your feet and you have but one worry,that you don't miss your station..."

"Mother, you're kicking me!"

"Oh, hear!" mother caressed her daughter-in-law's head. "I was lost in my thoughts. But I've got an idea. You go to Boaz and..."

"To Boaz?..."

"Yes. I think he'll be the buyer."

"Oh, no! You go. It's your field."

"No, my dear. Just as I said: you go."

"But, mother, not today. It's getting dark, and when I would reach him it'll be night."

"It doesn't matter."

"But what will people say?"

"There won't be any, you'll find Boaz in the field. They ceased threshing today."

Nothing to do. Mother looked as if from a hill's summit. And would you teach a person standing that high? She certainly can see all the paths better. And if one thought - mother was right. They were looking for a buyer. And Boaz could buy indeed. But why such a hurry? Boaz could come to a false conclusion... No, there was nothing to do she had to go. The people were different here and so were their traditions - - -

As all farmers of Bethlehem Boaz threshed his crop in the field. It was more convenient and as to the climate, it was also all right. In the same place where the crop was piled they tramped the soil carefully and then they turned their oxen over the layer until the grain were threshed. Then straw was put aside, and the grain was heaped up and winnowed. This, however, was the farmer's job.

All the afternoon there had blown a fine and light breeze just as the winnower could expect. The boys and girls as well as their foreman had left already after the lunch and Boaz was delighted. He had good success, and he did his work singing. That happened seldom. Not because he had no voice for singing, but he did not know the words of the songs and he hesitated to quaver the tunes alone when others were present.

The crop was good, and Boaz had to work fast. One could not do that sort of work in the night. And the stretching shadow of the heap warned him that day would soon be over. Having thrown his last handful to the wind, when the sun was glowing only as a burnt out chip of pinewood, he shook the remainder in the vinegar jar and emptied the jar. He spread out the blanket and stretched his bent shoulders. Early in the morning the gang would be back again. His foreman did not oversleep usually, and of course not tomorrow. There was the foreman's wedding tomorrow evening... Aye-h, just one word was necessary. If he had said it - it would be - his wedding. Anne was fine, she would be a good farmer's wife... Suddenly, what on earth was this? There was a big knot at his feet. Where from did this come? He looked to his left and to his right...

Having approached quietly and without saying a word Ruth had rolled herself as a knot at Boaz's feet, just as mother had told her. Trembling and shaking she waited. Then - there was a question. Like a frightened nightbird it fell into the reeds at the roadside.

"You, Ruth? What's wrong?"

So and so. Mother had sent her. He could buy their field...

"You said: your mother!" There was a whiz of wings over Ruth again. "And what about you? Do you think I should buy?"

"I think what my mother thinks."

"So you - - would like - - to be my wife?"

"Your wife?" Ruth's heart stopped beating. What did that mean?

"Ay, didn't you know our traditions? He who buys a widow's field, should marry her. Didn't mother tell you?"

"No."

"But she sent you?"

"Yes."

"I see. Now what do you think? Would you come to me?"

"And you?" - Ruth was happy that it was dark. Oh, this mother! How clever and wise she was! "And you - would you take me?"

"With both my hands - - but - -"

But? - Oh, yes! Of course. She was a beggar, a stranger! There was but one wish left. Ruth wanted to flee, to hide - for shame and humiliation. But where? She certainly could not return to mother. She could not see her anymore. Oh, this mother! Such a, such a... Oh, dear, oh dear! He surely could not take her... And mother knew everything!... Oh, dear, oh dear!

"But..."

"I know, I know," whispered Ruth, and the wind whispered it to the grass. And the grass told it to the woods. And the woods echoed it to the sky, and the sky wept: I know... "I know," Ruth repeated. "Don't bother telling me. It's all mother's fault. If I knew what she had in her mind I would never have come..."

"You are wrong," the velvet wing whizzed over Ruth again. "Even if you were the poorest woman in the world I would follow you into the wilderness, even without any water or bread... but..."

"But?"

"But there is some one else who has more claim on you."

"Ruth could not help laughing. What sort of talk was this? Was this evasion on Boaz's part, or did he really mean those boys? Nonsense! There was no one else. But what did Boaz say? God forbid! She had been absentminded.

"... another relative... in conformity with our traditions... he has priority..."

"What sort of priority?" She did not understand. One thing, however, was clear: Boaz could buy her field and marry her but in case this "other man" refused. Oh, she hated this "other man." And tomorrow early in the morning both she and her mother had to come to the gates of Bethlehem. There the thing will be cleared. Boaz's gift to her mother - her big shawl he had filled with heavy winnowed grains. She walked across the cut field and once in a while stumbled upon the hillocks. And all the way one word troubled her. At last she said it: "Tra-di-tions!" King David's grandmother - some day she will be it - pronounced this word as a queen. But now she still was a poor - and, alas, how unhappy in her happiness - widow. And by her outburst she frightened only a rabbit. It had slumbered with its eyes open in a corner of an still uncut field and now, leaping through the stubble, it disappeared into the near woods. The skys wept. But its tears were bright.

* * *

NOWDAYS - NEAR AND FAR OFF

Youth For God

The convention of the Latvian Christian youth of New England was held from the fourth to sixth of July in Boston. It was opened by the Deputy

Archbishop of the Eastcoast of the U.S.A., Dean J. Kullitis. Besides him the speakers were Prof. F. Treus, Dean K. Valters, Pastor N. Ozols, etc. The convention was organized by the latter in cooperation with the two local Latvian Ev. Luth. congregations. On the day when the convention was closed a commemorative stone was fixed in the Cathedral of Pines, the stone of which was brought from Latvia. The gathering and the services were attended well and many of the youngsters had come to Boston even from very distant States.

At the same time in Chicago there was held the first convention of the association of the Latvian Christian students of the U.S.A. The topic of the convention was "Christ And Our Obligations." The Bible studies and discussions were led by a guest from Minneapolis, Prof. Dr. E. Smits. Also the opening devotions and the service on the day when the convention was closed were held by the professor. His address "Our Enemies and the Christian Struggle" was heard also by many guests. Pastor G. Straumanis and Pastor J. Strautnieks also took part in the convention. The board was elected and the schedule for the work in the future was discussed as well as the goals which by the help of God we will strive after.

The best wishes to this very important Christian work in the midst of our youth!

*

Our Church Activities in England

According to the newspaper Londonas Avize, in the Latvian Ev. Luth. Church convention, held in London last summer, Dean E. Bergs made the statement, that because of resettlement the number of services and church attendance has decreased. The number of baptisms,however, has increased remarkably. The Church Council was elected for the next two years. It is the same: Dean E. Bergs, chairman, Mr. P. Prieditis, vice chairman (replaces the ambassador K. Zarins, who did not accept his nomination); the members: Mr. J. Paegle,and pastors R. Muziks (secretary) and R. Abolins. At the closing of the convention a service was held. Rev. D. L. Ostergren, the representative of the LWF, an American, gave the sermon.

*

Club or Parish

June 7 and 8 Latvian pastors and parishworkers from Washington, Oregon, Colorado, and California were gathered in San Francisco, California. Professor K. Kundzins, the Deputy Archbishop, was the chairman. Questions aroused by the present experiences were discussed. Interesting is the statement of the conference which says that in the western states 20% have become of different clubs, about 84%, however, have joined with parishes and units.

*

Japan Becomes More Christian

Schools play a remarkable role in the Christian missions. Therefore a missionary often is a teacher and a physician at the same time. But not only in spreading out, schools are important also in maintaining Christianity. This, it seems, has been understood best by the American Church, for besides the secular educational institutions there are many which have been supported by the Church in material or moral way. The opening of the International Christian University in Japan shows that the school and the Church wants to go hand in hand also there. The number of students (75; 17 of them women) is not

large, and the number of the faculty is not either, however, the first president of the new university, Zoologist Hachiro Yuasa, third-generation Japanese Christian hopes it will be fundamentally a university of tomorrow. Born out of the tragedies of war it is dedicated to the proposition that truth and truth alone shall make men and nations free. The funds have been raised in U.S.A. and in Japan. After World War II, the National Council of Churches (unites the Protestant Churches in America) in the U.S.A. sponsored a plan to raise $10,000,000 for such a university. U.S. Protestants have so far raised more than $2,000,000; Japanese donors (95% of them non-Christians) have given $ 450,000.

Besides the newly-established I.C.U. Japan has 37 Christian colleges and universities, but few of them have the resources to compete with the big private or state universities, which are aggressively secular.

*

A "Christian" About Christianity

A great sensation was caused by a statement of Niemoeller's, belated noticed in his report in "Der Spiegel" on his journey to Moscow. It runs as follows: "Personally I have practically no religious feeling. I keep saying that Christianity has nothing at all to do with religion. That was also the beginning of the debate with Russian officers in Moscow, when one of them said: 'Religion is approaching its end', and I replied: 'In my experience religion already is at its end'. Christianity is not a religion at all, but a message that we have to relay from God to men, in order that they will again become men. That is not tied to religion. There are religions far richer than the so-called religion of the New Testament."

This statement by the high Evangelical Church leader has presumably caused some uneasiness even among his most stalwart followers. In any event Niemoeller considered it necessary to produce an explanation. He declared that the article in "Der Spiegel" was not written by himself but by a reporter, on the basis of an informal talk on the subject of the journey. But he added that the article contained nothing that was inaccurate. The passage quoted thus throws a glaring light upon the highly wilful and contradictory, if doubtless important personality of the Hesse Church President, who is still the director of the Foreign Office of the German Evangelical Church.

(Swiss Review of World Affairs, Vol. 2, No. 5, August, 1952)

*

The Situation of Pastors in Red China

According "Deutsches Pfarrerblatt" an interesting classification of people has been made in Communistic China. To the classes 1 upto 8 belong several common professions, to the 9th class - prostitutes, to the 10th class sorcerers, fortune tellers, missionaries and Pastors! It is characteristic, isn't it? In the free world, however, there still are so many naive ones, even among the Church circles, who still want to assert that an agreement is possible between the Christian Church and communism!

*

Wolves in Sheep's Clothing

Deutsches Pfarrerblatt informs from the sources of Vatican, that there are two seminaries and ten schools for the Catholic pseudoclergymen and monks in Soviet Russia. The real purpose of these institutions is to instruct

faithful communists whose duties will be to proclaim heresies, politically colored, under the Christian cover and to confuse the clergymen as well as the faithful ones.

*

Refugees had been received by France. German farmers, refugees, and expellees have been accepted by France. This action was organized by LWF. The latter supplies them also with agricultural tools.

*

The Church for Lutheran D.P.'s in Australia. There has come word from Australia that the Lutheran Church is collecting money for new large church building in Melbourne. The new church will be for the multi-lingual services, also in Latvian and Estonian.

*

LWF Elects New President

The congress of the world Lutherans in Hannover is closed. Dr. Hanns Lilje, the Bishop of Hannover, was elected the president of the federation for the next period. He himself, however, thought it politically undesirable for the head of World Lutheranism to be a German. For this high post two other names were mentioned: Dr. Franklin Fry, an American, President of the United Lutheran Church of America, and the Norwegian Bishop Johannes Smemo. But in view of the east-west cold war and the church's large membership behind the iron curtain the Americans rejected the idea of an American president. The Norwegian Bishop is understood to have declined the nomination because he recently became head of the Norwegian church. Lilje is 53 now. As an opponent of the Nazis he was imprisoned by Hitler. Lilje is very well known also as a theological writer.

The Latvian Ev. Lutheran church was represented by Archbishop Dr. T. Grinbergs. The rumors of the arrival of the "Red Bishop," G. Turs, did not come true. However, there were the Hungarian Bishop Laszlo Deszery and some German pastors from the Russian Zone. The views of the Hungarian delegation at the Lutheran World Federation meeting were criticized by President Dr. Bersell, an American, Dr. Fry, and others, for bringing politics into the assembly and because of the Hungarian accusations against the western nations. The Hungarian delegation refused to attend the press conference.

Dr. Stewart Herman, director of the Lutheran World Service to Refugees, said the service spent nearly 4 million dollars in its three years of existence for the foundation of new churches, assistance to refugee pastors, resettlement of Lutheran refugees, etc. The majority was spent in Germany.

Dr. Paul Empie, director of the American National Lutheran Council proposed the establishment of a "Lutheran World Service" to coordinate all works of mutual aid between the various churches - including the refugee service.

More about the conference of Hannover and its decisions in our next issue.

* * *

Published by National Lutheran Council, 327 South LaSalle Street, Chicago 4, Ill. For spiritual care of Latvians of Lutheran faith, recently resettled in the United States. For information write to the above address, Attention: Latvian Paper.